Μάρτης
2007

εργατικη δημοκρατια

ΕΙΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ

τιμη: 0,50 σεντ

Να σταματήσουμε τους ιμπεριαλιστές φονιάδες και τους συνεργάτες τους

ΙΡΑΚ
Η Βαγδάτη αντιστέκεται στην “αντεπίθεση” του Μπους

Την Σάββατο 17 Φλεβάρη η Κοντολίζα Ράις έκανε ένα «ταξίδι αστραπή» στη Βαγδάτη. «Εχουμε κάνει μια καλή αρχή» δήλωσε, αναφερόμενη στην εκκαθαριστική επιχείρηση των αμερικάνικων και ιρακινών δυνάμεων που μόλις είχε ξεκινήσει στην Βαγδάτη. Αξιωματούχοι της ιρακινής κυβέρνησης δήλωναν κι αυτοί ικανοποιημένοι από τα αποτελέσματα. Την Δευτέρα 19 Φλεβάρη το πρωί ήρθε η απάντηση. Δυο αυτοκίνητα γεμάτα εκρηκτικά σκόρπισαν το θάνατο στην ανατολική Βαγδάτη. Εξήντα άνθρωποι σκοτώθηκαν και τουλάχιστον 120 τραυματίστηκαν.

Η περιοχή που έγιναν οι εκρήξεις δεν ήταν στις εφτά «καυτές ζώνες» που επικεντρώνεται η εκκαθαριστική επιχείρηση των αμερικάνικων δυνάμεων και των συνεργατών τους. Ο Αλί Χαμντάν, ένας ξυλουργός που ζει κοντά στο σημείο του μακελειού δήλωσε αγανακτισμένος στους δημοσιογράφους: «Μπορεί η κυβέρνηση να μας προστατέψει; Μέχρι πριν λίγες μέρες ήταν εδώ ο «Στρατός του Μάχντι» και είχαμε κάποια προστασία. Τώρα έφυγαν και αναγκαστικά πρέπει να στηριχτούμε στην κυβέρνηση.»

Η εκκαθαριστική επιχείρηση έχει ένα επιβλητικό όνομα «Επιβολή του Νόμου». Στις 10 Γενάρη ο Μπους είχε ανακοινώσει την «κλιμάκωση» στο Ιράκ, με την αποστολή 21.500 ακόμα στρατιωτών –πέντε ταξιαρχίες– που μαζί με νέες ιρακινές δυνάμεις θα επέβαλαν την τάξη πρώτα στη Βαγδάτη και μετά σε όλη τη χώρα.

Ακόμα και με αυτές τις ενισχύσεις ο πλήρης έλεγχος μιας πόλης εκατομμυρίων, που βράζει από το μίσος για την κατοχή, είναι αδύνατος. Ετσι κι αλλιώς ούτε καν αυτές οι 21.000 δεν έχουν φτάσει □η πέμπτη και τελευταία ταξιαρχία αναμένεται το Μάη. Τα νέα ιρακινά στρατιωτικά τμήματα με τους αμερικάνους «συμβούλους» αποδείχτηκαν κι αυτά ανεπαρκή. Οι μισοί περίπου στρατιώτες τους λιποτάκτησαν δεν έχουν καμιά διάθεση να πολεμήσουν στην Βαγδάτη.

Μπλόκα

Παρόλα αυτά ξεκίνησαν την επιχείρηση για να κάνουν μια επίδειξη πυγμής. Μπλόκα έχουν στηθεί σε όλη τη Βαγδάτη και γίνονται έρευνες σε σπίτια χωρίς αποτέλεσμα. Οι αντάρτες κάνουν αυτό που έχουν κάνει όλοι οι «πρόγονοί» τους όταν αντιμετωπίζουν βαριά οπλισμένες δυνάμεις: ανακατεύονται με το πληθυσμό που τους προστατεύει και ξεγλυστράνε σε άλλες περιοχές.

Μια από αυτές είναι η Μπακούμπα, μια πόλη 48 χιλιόμετρα βόρεια της Βαγδάτης στην επαρχία Ντιγιάλα. Ο δημοσιογράφος Πήτερ Μπόμοντ της βρετανικής εφημερίδας Ομπζέρβερ, έστειλε μια συνταρακτική ανταπόκριση από κείνο το σημείο, ένα απέραντο πεδίο μάχης. «Ενώ η προσοχή των διεθνών ΜΜΕ είναι στραμένη στη Βαγδάτη, είναι εδώ στην επαρχία Ντιγιάλα που κρίνεται το αμερικάνικο σχέδιο....Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει εδώ ο αμερικάνικος στρατός έχουν μεγαλώσει επειδή μια απρόβλεπτη συνέπεια της πολυαναμενόμενης επιχείρησης στη Βαγδάτη ήταν ότι έσπρωξε τις διάφορες ένοπλες ομάδες να αναζητήσουν καταφύγιο στην επαρχία και ιδιαίτερα στην Ντιγιάλα.»

Υποτίθεται ότι οι επιχειρήσεις θα σταματήσουν τους σκοτωμούς ανάμεσα σε σιίτικες και σουνίτικες ομάδες. Τίποτα τέτοιο δεν έχει συμβεί. Ο αμερικάνος δημοσιογράφος Μάϊκλ Σβάρτς, σε ένα άρθρο του στις 12 Φλεβάρη, φέρνει το παράδειγμα της Λεωφόρου Χάιφα στη Βαγδάτη. Είναι το σημείο που έχουν γίνει πολλές επιθέσεις ενάντια στα αμερικάνικα στρατεύματα και την ιρακινή αστυνομία. Και ήταν μια περιοχή που είχε γλυτώσει από τους αδελφοκτόνους σκοτωμούς. Επειδή οι σουνίτικες ομάδες και ο «Στρατός του Μάχντι» του Αλ Σαντρ είχαν κάνει ανακωχή και προστάτευαν τη γειτονιά. «Μέχρι που ήρθαν οι Αμερικάνοι» όπως λέει το άρθρο. Στις αρχές Γενάρη αποφάσισαν να «ανακαταλάβουν» την περιοχή. Συνέλαβαν βασικά στελέχη του κινήματος του Σαντρ. Και η ανακωχή κατέρρευσε.

Ο αμερικάνικος στρατός δεν έχει μπει ακόμα στη «Σαντρ Σίτι» μια τεράστια παραγκούπολη που είναι το προπύργιο του κινήματος του Μοκτάντα αλ Σαντρ. Οπως παρατηρεί μια ανταπόκριση από το πρακτορείο Ρόυτερς «όσο περισσότερο πλησιάζουν σε αυτή τη γειτονιά, τόσο περισσότερο οι κάτοικοι τους αντιμετωπίζουν εχθρικά. Οι πατεράδες πετάνε από τα χέρια των παιδιών τα γλειφιτζούρια που δίνουν οι αμερικάνοι στρατιώτες. Κι οι πόρτες μένουν κλειστές.» Οσο περισσότερο συνεχιστεί η κατοχή, τόσο περισσότερο αίμα και καταστροφή φέρνει στο Ιράκ.

Κύπρος: ορμητήριο των ΗΠΑ και των ιμπεριαλιστών συμμάχων τους

Στις αρχές Φεβρουαρίου ξέσπασε η κόντρα για τα πετρέλαια μεταξύ του ΥΠΕΞ Λιλλήκα και του Ρολάνδη. Αφορμή οι δηλώσεις του Λιλλήκα, που αποκάλυψε την ύπαρξη μνημονίου συναντίληψης για την εκμετάλλευση φυσικού αερίου μεταξύ της οικογένειας Μπους και του επί διακυβέρνησης Κληρίδη (1998–2003) υπουργού Εμπορίου, Νίκου Ρολάνδη. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Λιλλήκα με την ανάληψη των καθηκόντων του στο Υπουργείο Εμπορίου ακύρωσε το μνημόνιο εκείνο, που παραχωρούσε μεγάλα δικαιώματα στην οικογένεια Μπους, δηλώνοντας εμφατικά πως «ό,τι έκανε το έκανε για να προστατέψει τα συμφέροντα της Κύπρου». Ήταν μια διαβεβαίωση προς τον μέσο πολίτη ότι τώρα μπορεί να 'κοιμάται ήσυχα'.

Όμως τις μέρες που είχε ξεσπάσει η κόντρα Λιλλήκα–Ρολάνδη, το περιοδικό «Διπλωματία», (με έκτακτη έκδοση στην ιστοσελίδα του) αποκάλυπτε πως την προηγούμενη μέρα (5/2) 26 ισραηλινά πολεμικά αεροσκάφη μπήκαν στο FIR (Περιοχή Ελέγχου Πτήσεων) Αθηνών και Λευκωσίας φτάνοντας στα ανοιχτά της Καρπάθου. Πέντε ιπτάμενα τάνκερ (ειδικά μετασκευασμένα Μπόινγκ 707) συνοδεύονταν από 1 αεροσκάφος «ηλεκτρονικού πολέμου». Και κάθε ένα ιπτάμενο τάνκερ συνοδευόταν από 4 F–15 και F–16 της ισραηλινής Πολεμικής Αεροπορίας. Από αυτά μόνο τα 6 είχαν υποβάλει εκ των προτέρων σχέδιο πτήσης.

Κύπρος – Ισραήλ: συντονισμός!

Από πλευράς κυβέρνησης Καραμανλή δεν έγινε κανένα διάβημα προς την ισραηλινή κυβέρνηση, ούτε «αναχαιτίσεις» υπήρξαν ούτε «εικονικές αερομαχίες» όπως συνηθίζεται.

Ούτε όμως από τα κυπριακά υπουργεία Εξωτερικών και Άμυνας υπήρξε οποιαδήποτε ανακοίνωση. Δεν έγινε κανένα διάβημα από την κυβέρνηση Παπαδόπουλου για «κατάφωρη παραβίαση των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων» ούτε βέβαια και καμιά καταγγελία από τον 'αντιιμπεριαλιστή' Λιλλήκα. Τα κανάλια δεν θεώρησαν σοβαρό αυτό το περιστατικό. Αντίθετα το ΡΙΚ, στο βραδινό του τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων (5/2/07) ανέφερε παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου από τουρκικά πολεμικά αεροσκάφη πάνω από βραχονησίδα νοτιοανατολικά της Αμοργού τα οποία αναχαιτίσθηκαν από ελληνικά μαχητικά!

Η οποιαδήποτε επίσημη επιβεβαίωση για ασκήσεις των Ισραηλινών και η εξήγηση για την σιωπή της κυβέρνησης ήρθε αρχές του Μάρτη, μετά από ένα μήνα. Ο υπουργός Συγκοινωνιών Χάρης Θράσου επιβεβαίωσε ότι στις 5/2 εισήλθαν στο FIR Λευκωσίας 26 πολεμικά αεροσκάφη του Ισραήλ, και στις 11/2 άλλα 100 αεροσκάφη «διέσχισαν τους κυπριακούς αιθέρες». Μάλιστα, ο Δ/ντής Πολιτικής Αεροπορίας Λεωνίδου, δήλωσε στην «Αλήθεια» (7/3/07) ότι, τα ισραηλινά πολεμικά χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν, μετά από σχετική ενημέρωση των Κυπριακών Αρχών, το FIR Λευκωσίας και πως η παρουσία ισραηλινών πολεμικών αεροσκαφών στο FIR Λευκωσίας αποτελεί συχνό φαινόμενο και υπάρχει «συντονισμός με τις ισραηλινές αρχές».

Σύμφωνα με Έλληνες επιτελείς και ξένους αμυντικούς αναλυτές, οι πτήσεις αυτές – που έγιναν στα FIR Λευκωσίας και Αθήνας – αποτελούσαν μέρος ασκήσεων μεταφοράς καυσίμων και ανεφοδιασμού εν πτήσει, βομβαρδιστικών και μαχητικών αεροσκαφών του Ισραήλ σαν πρόβα για αεροπορικές επιδρομές στο Ιράν (Τα ΝΕΑ 8/2/07).

Σε άρθρο του στην εφημερίδα Socialist Worker (22/2/07) ο βρετανός βουλευτής George Galloway του κόμματος Respect, γνωστός ακτιβιστής και σφοδρός επικριτής του Μπλερ, αναφέρει ότι η ισραηλινή αεροπορία εκτελεί τέτοιες εικονικές επιχειρήσεις «ανεφοδιασμού» πάνω σε εβδομαδιαία βάση, όπου αεροσκάφη πετούν μέχρι το Γιβραλτάρ κι επιστρέφουν. Κι αυτό επειδή η απόσταση των 2000 μιλίων από το Ισραήλ μέχρι το Γιβραλτάρ και πίσω είναι ακριβώς η ίδια απόσταση από το Ισραήλ σε στόχους, όπως την ορεινή πόλη Νατάνζ στο Ιράν, κι επιστροφή πίσω στο Ισραήλ. Όπως δήλωσε ένας ισραηλινός πιλότος στην Sunday Times: «Δεν υπάρχει 99% επιτυχία σε αυτή την αποστολή. Θα πρέπει να είναι τέλεια στο βαθμό του 100%, αλλιώς καλύτερα να μην γίνει».

Η βρετανική εφημερίδα Γκάρντιαν στις 26 Γενάρη κατέγραφε το «κλίμα» που επικρατεί στην ηγεσία του Ισραήλ: «Το Ισραήλ ξεκινάει μια καμπάνια για να απομονώσει οικονομικά το Ιράν και να προετοιμάσει την παγκόσμια κοινή γνώμη για την επιλογή ενός στρατιωτικού πλήγματος που θα αχρηστέψει ή θα καθυστερήσει το ιρανικό πρόγραμμα απεμπλουτισμού ουρανίου».

Μόνο η ιδέα ενός τέτοιου σεναρίου σε συνδυασμό με τις σαφείς απειλές που κατά καιρούς έχει διατυπώσει το Ισραήλ (και οι ΗΠΑ) κατά του Ιράν και του πυρηνικού προγράμματός του προκαλεί σοκ και δέος! Μια επίθεση του Ισραήλ, με πυραύλους Κρουζ και «χειρουργικά» πλήγματα σε εγκαταστάσεις με ραδιενεργά υλικά που

βρίσκονται δίπλα σε μεγάλα αστικά κέντρα στο Ιράν, όχι μόνο θα έχει καταστροφικές συνέπειες για όλη την περιοχή αλλά θα ανοίξει τις πύλες της κολάσεως μέσα σ' ολόκληρο τον μουσουλμανικό κόσμο.

Αυτοί οι νέοι σχεδιασμοί και προετοιμασίες, με απρόβλεπτες συνέπειες για όλη την περιοχή της Μ. Ανατολής, για τον Παπαδόπουλο δεν αποτελούν σοβαρό λόγο για αντίδραση, απεναντίας η κυβέρνηση προσφέρει της υπηρεσίες της για να μπορεί να παραμένει μέσα στη σκακιέρα της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Γι' αυτό και η κόντρα Λιλλήκα–Ρολάνδη δεν αφορά τα συγκεκριμένα άτομα. Ο Ρολάνδης ήταν υπουργός στην κυβέρνηση Κληρίδη, μια κυβέρνηση που συντάχθηκε ανοιχτά με την πολιτική των ΗΠΑ και Βρετανίας. Ο Λιλλήκας είναι υπουργός στην κυβέρνηση Τάσσου που συνεχίζει την ίδια πολιτική από εκεί που την άφησε ο προκάτοχός του.

Το «Αβύθιστο αεροπλανοφόρο»

Οι κυβερνήσεις Καραμανλή και Παπαδόπουλου δίνουν χέρι βοήθειας στους εγκληματικούς σχεδιασμούς και προετοιμασίες πολέμου των ΗΠΑ και των συμμάχων τους. Αυτό σηματοδοτεί η «διευκόλυνση» των ασκήσεων των ισραηλινών αεροσκαφών. Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου είναι κι αυτή ενταγμένη στο μέτωπο του «διαρκούς πολέμου» του Μπους έχοντας παραχωρήσει διευκολύνσεις στις ΗΠΑ και υπογράφοντας 13 'Διεθνείς Συνθήκες και Συμβάσεις' σχετικά με την εκστρατεία του Μπους ενάντια στην «τρομοκρατία». Αυτό σηματοδοτεί και το σκάνδαλο με τις 1.245 μυστικές πτήσεις της CIA. Η Κύπρος, σύμφωνα με την έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, συγκαταλέγεται ανάμεσα στις ευρωπαϊκές χώρες που ανέχθηκαν να χρησιμοποιηθούν τα αεροδρόμια τους για παράνομες μεταφορές 'υπόπτων τρομοκρατίας' από την CIA στα διάφορα Γκουαντανάμο. Στα αεροδρόμια Λάρνακας και Πάφου έγιναν 57 στάσεις των αεροσκαφών της CIA. Όταν ξέσπασε το σκάνδαλο πριν ένα χρόνο, η κυβέρνηση, δια μέσου Λιλλήκα, είχε απορρίψει σαν 'ισχυρισμούς' τις καταγγελίες για χρησιμοποίηση των κυπριακών αεροδρομίων στις παράνομες πτήσεις της CIA. Ο Λίβανος είναι μια άλλη περίπτωση που ο Παπαδόπουλος δίνει χείρα βοηθείας στον Μπους. Οι ΗΠΑ, με την βοήθεια της ΕΕ, θέλουν να τσακίσουν την Αντίσταση που νίκησε το Ισραήλ το καλοκαίρι. Και κάνουν τα πάντα για να στηρίξουν την κυβέρνηση του Σινιόρα.

Η «μικρή» Κυπριακή Δημοκρατία είναι χωμένη ως το λαιμό στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ αλλά και των υπόλοιπων μεγάλων ιμπεριαλιστικών χωρών. Με βάση τις 'διεθνείς' συμφωνίες που υπέγραψε η κυβέρνηση της 'Αλλαγής' τα αμερικανικά αεροπλανοφόρα (βλ. Donald Cook, Iwo Zima) συστηματικά καταπλέουν στο λιμάνι της Λεμεσού για να συνεχίσουν την πορεία τους στη Σομαλία (USS Eisenhower) συντονίζοντας εκεί τους βομβαρδισμούς. Είναι ακόμα οι βρετανικές βάσεις που λειτουργούν και που χρησιμοποιούνται από τους Αμερικανούς. Οι ΗΠΑ αρχίζουν φέτος τη διαδικασία αντικατάστασης των U–2 (μη επανδρωμένα, τηλεκατευθυνόμενα κατασκοπευτικά αεροσκάφη) που θα γίνει στο Ακρωτήρι και θα αποπερατωθεί το 2012. Τα U–2 που απογειώνονται από το Ακρωτήρι, φτάνουν μέχρι τα σύνορα Ρωσίας □ Κίνας. Οι Αμερικανοί χρησιμοποιούν τις βρετανικές

βάσεις για εκπαίδευση στρατιωτών που αποστέλλονται στη συνέχεια στο Ιράκ.

«Χορεύοντας με τους Λύκους»

Η συγκυβέρνηση του Παπαδόπουλου με το ΑΚΕΛ διευρύνει και εισχωρεί ακόμη πιο βαθιά στο παιχνίδι των ενδο–ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Αυτό σηματοδοτεί και η πρόσφατη συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας που υπέγραψε ο υπουργός του ΑΚΕΛ Λιλλήκας με τη Γαλλία, μια χώρα με εξίσου μαύρο μητρώο στην περιοχή όπως η Βρετανία και οι ΗΠΑ (βλ. άρθρο για γαλλικό ιμπεριαλισμό). Η συμφωνία Γαλλίας–Κύπρου συνδέεται με το γενικότερο σχεδιασμό του Παρισιού να κερδίσει στρατηγικά πλεονεκτήματα σε περιοχές όπως αυτή της ανατολικής Μεσογείου. Μετά την κρίση του Σουέζ το 1956 η Γαλλία «επιστρέφει γεωστρατηγικά στην περιοχή της Μέσης Ανατολής», θριαμβολογεί ο «Φιλελεύθερος» (4/3/07). Η συμφωνία προβλέπει την παροχή στρατιωτικών διευκολύνσεων της Κύπρου προς τη Γαλλία, με τη χρήση της αεροπορικής βάσης «Ανδρέας Παπανδρέου», αναβάθμιση των διευκολύνσεων στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Πάφου, χρήση λιμανιών, ανταλλαγή πληροφοριών, κοινές ασκήσεις και εκπαίδευση.

Για τον «Τσάβες» της Μ. Ανατολής, Τάσσο, η λογική είναι απλή: Αντί να κάνουν 'κουμάντο' αποκλειστικά οι αγγλοαμερικανοί στο νησί, να εμπλακούν και οι Γάλλοι! Το ΝΑΤΟ βρίσκεται παντού στο νησί. Για διάφορους λόγους βρίσκονται στην Κύπρο δυνάμεις του ΝΑΤΟ, όπως αυτές της Ελλάδας, της Βρετανίας, της Τουρκίας, αμερικανοί, ενώ σταθμεύουν και αποσπάσματα χωρών που μετέχουν στην Ειρηνευτική Δύναμη του Λιβάνου (UNIFIL).

Με αυτή την πολιτική η ειρήνη και σταθερότητα στην Κύπρο δεν εξασφαλίζεται, αντίθετα υπονομεύεται. Η συμφωνία με τη Γαλλία έρχεται να προστεθεί στις άλλες δύο συμφωνίες για θέματα πετρελαίου με την Αίγυπτο και το Λίβανο. Η παρουσία και η εμπλοκή όλο και περισσότερων ιμπεριαλιστικών χωρών στο νησί, κάθε άλλο παρά αποτελεί σταθεροποιητικό παράγοντα για την Κύπρο και την περιοχή. Το παιχνίδι συμμαχιών με τους διάφορους ιμπεριαλιστικούς «άξονες» είναι παιχνίδι με τη φωτιά. Οξύνει περισσότερο τους ιμπεριαλιστικούς και ελληνοτουρκικούς ανταγωνισμούς που μεταφέρονται στο έδαφος της Κύπρου. Όπως και η 10ετής διακυβέρνηση Κληρίδη, έτσι και η κυβέρνηση της «Αλλαγής» ακολουθεί την ίδια πολιτική των ανταγωνισμών με την Τουρκία και τους Τουρκοκύπριους μέσω του έλεγχου του νησιού για λογαριασμό των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από αυτές τις κόντρες που τροφοδοτούν την εθνικιστική ένταση, το κυνήγι των εξοπλισμών και φέρνουν ακόμα πιο κοντά τις φλόγες του πολέμου για τα πετρέλαια που αιματοκυλάει τη Μέση Ανατολή.

Γι' αυτά όλα διαδηλώνουμε κι εμείς στις 17 Μαρτίου μαζί με τα εκατομμύρια από όλο τον κόσμο που οργανώνονται την ίδια μέρα να βγουν στους δρόμους. Η 17 Μαρτίου κηρύχτηκε σαν παγκόσμια ημέρα δράσης από το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ (Ναϊρόμπι, 2007) ενάντια στις κατοχές και τους νέους πολέμους που σχεδιάζουν οι ΗΠΑ και η συμμαχία των 'προθύμων': στο Ιράκ, Αφχανιστάν, Παλαιστίνη, Λίβανο, Σομαλία και Ιράν.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Αφγανιστάν, Ιράκ... Ιράν;
Να σταματήσουμε τους δολοφόνους

Στις 10 Γενάρη ο Τζόρτζ Μπους ανακοίνωσε επίσημα, με διάγγελμα «προς το αμερικανικό έθνος» την νέα του στρατηγική για το Ιράκ: κλιμάκωση του πολέμου με την αποστολή νέων στρατευμάτων, εκκαθάριση των εξεγερμένων συνοικιών της Βαγδάτης από τους 'εξτρεμιστές', μετωπική αντιπαράθεση με την ιρακινή αντίσταση.

«*Οι προηγούμενές μας απόπειρες… απέτυχαν για δυο βασικούς λόγους: δεν υπήρχαν αρκετά Ιρακινά και αμερικανικά στρατεύματα… Και υπήρχαν πάρα πολλοί περιορισμοί για τα στρατεύματα μας…*». Στα τέσσερα χρόνια που έχουν περάσει από τον Μάρτη του 2003 μέχρι σήμερα ο πόλεμος έχει αφήσει, με τους «περιορισιμούς» αυτούς, πίσω του πάνω από 650 χιλιάδες Ιρακινούς νεκρούς. Παρόλα αυτά η Αμερική, η ισχυρότερη υπερδύναμη του πλανήτη, μια χώρα «300 εκατομμυρίων κατοίκων, με ένα ΑΕΠ πάνω από 12 τρισεκατομμύρια δολάρια και έναν στρατό 1 εκατομμυρίου» δεν έχει καταφέρει να καθυποτάξει «μια χώρα με το μέγεθος της Καλιφόρνιας, έναν πληθυσμό 25 εκατομμυρίων και ΑΕΠ κάτω από 100 δισεκατομμύρια δολάρια».

Για αυτόν τον εξευτελισμό αποφάσισε τώρα ο Μπους να τιμωρήσει το Ιράκ μετατρέποντας ολόκληρη την χώρα σε ένα απέραντο λουτρό αίματος. Αν καταφέρει να επιβάλλει τα σχεδιά του, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, οι ιρακινές απώλειες θα μετριούνται σε λίγο σε εκατομμύρια.

Κλιμάκωση

Ο Μπους πέταξε κυριολεκτικά στα σκουπίδια το πόρισμα της επιτροπής Μπέικερ, που πρότεινε την σταδιακή αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ και την έναρξη διαλόγου με το Ιράν και την Συρία και ευθυγραμμίστηκε, για μια ακόμα φορά, με τα νεοσυντηρητικά γεράκια –τους εμπνευστές του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας».

Στα μέσα Δεκέμβρη ο Φρέντερικ Κάγκαν, ένας στρατιωτικός αναλυτής του δεξιού Αμερικανικού Επιχειρησιακού Ινστιτούτου και μέλος της διαβόητης ομάδας των νεοσυντηρητικών του σχεδίου «Για Ενα Νέο Αμερικανικό Αιώνα», δημοσίευσε μια απάντηση στο πόρισμα της επιτροπής Μπέικερ με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Επιλέγοντας την νίκη«: «*Η νίκη στο Ιράκ είναι ακόμα εφικτή με ένα παραδεκτό επίπεδο προσπάθειας. Πρέπει να υιοθετήσουμε μια νέα προσέγγιση απέναντι στον πόλεμο και να την εφαρμόσουμε γρήγορα και πιο αποφα*σιστικά».

Ο Κάγκαν πρότεινε βασικά τρία νέα μέτρα: την αύξηση των αμερικανικών δυνάμεων στο Ιράκ με την αποστολή επτά ακόμα ταξιαρχιών πεζικού και πεζοναυτών, την μετατόπιση της προτεραιότητας από την εκπαίδευση του ιρακινού στρατού στην άμεση καταστολή της αντίστασης και την εστίαση των επιχειρήσεων στον έλεγχο της Βαγδάτης. Ο Μπους τις

υιοθέτησε όλες: «*Η πιο επείγουσα προτεραιότητα στο Ιράκ είναι η ασφάλεια, ιδιαίτερα στην Βαγδάτη. Το 80% της σεχταριστικής βίας στο Ιράκ συμβαίνει σε μια ακτίνα 30 μιλίων από την πρωτεύουσα. Αυτή η βία χωρίζει την Βαγδάτη σε σεχταριστικούς θύλακες και διαταράσει την εμπιστοσύνη όλων των Ιρακινών… Ετσι η Αμερική θα αλλάξει στρατηγική για να βοηθήσει τους Ιρακινούς… να καταστείλουν την βία και να εξασφαλίσουν την ασφάλεια στην Βαγδάτη. Αυτό θα απαιτήσει την αύξηση των αμερικανικών δυνάμεων. Διέταξα την αποστολή πάνω από 20.000 επιπρόσθετων Αμερικανικών στρτευμάτων στο Ιράκ. Η μεγάλη τους πλειοψηφία –πέντε ταξιαρχίες– θα αναπτυχθούν στην Βαγδάτη…*»

Η επιτροπή Μπέικερ ζητούσε διάλογο με το Ιράν και την Συρία. Αντί για αυτό ο Μπους αποφάσισε να κλιμακώσει τις απειλές του. Στο διάγγελμά του της 20ης Γενάρη δεν δίστασε να ταυτίσει το (σιιτικό) Ιράν με την (σουνιτική) αλ–Κάιντα κατηγορώντας ανοιχτά την Τεχεράνη για υποκίνηση της τρομοκρατίας: «*Εχει γίνει φανερό ότι αντιμετωπίζουμε μια κλιμακούμενη απειλή από τον σιίτικο εξτρεμισμό που.. παίρνει εντολές από το καθεστώς του Ιράν. Οι Σιίτες και οι Σουνίτες εξτρεμιστές δεν είναι παρά διαφορετικά πρόσωπα της ίδιας ολοκληρωτικής απειλής*».

Ο Μπους, επίσημα, αρνείται ότι έχει αποφασίσει ήδη μια στρατιωτική επέμβαση σε βάρος του Ιράν. Οι εφημερίδες, όμως, υποστηρίζουν ότι ένα τμήμα, τουλάχιστον, της αμερικανικής κυβέρνησης, με πρώτο και καλύτερο τον αντιπρόεδρο Ντικ Τσένι «πιέζουν για μια άμεση στρατιωτική λύση». Και στα μέσα Γενάρη το Πεντάγωνο διέταξε την αποστολή ενός δεύτερου αεροπλανοφόρου στον Περσικό Κόλπο και την εγκατάσταση εκατοντάδων νέων πυραύλων Πάτριοτ στις αμερικανικές βάσεις της περιοχής.

Η κλιμάκωση, όμως, δεν περιορίζεται μόνο στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Στα μέσα Γενάρη το

Πεντάγωνο αποφάσισε την αύξηση των αμερικανικών δυνάμων και στο Αφγανιστάν από τις 12 χιλιάδες σήμερα στις 15 χιλιάδες –που θα υλοποιηθεί άμεσα μέσα από την παράταση της παραμονής των αμερικανών στρατιωτών κατά 3 μήνες.

Τις ίδιες μέρες στην Αφρική, ο στρατός της Αιθιοπίας εισέβαλε, με την βοήθεια των ΗΠΑ, στην γειτονική Σομαλία για να διαλύσει την κυβέρνηση της «Ενωσης Ισλαμικών Δικαστηρίων» –την πρώτη, σχετικά σταθερή διοίκηση στην Σομαλία εδώ και 15 χρόνια. Η δικαιολογία του Μπους για αυτή την επέμβαση ήταν, όπως πάντα, η «καταπολέμηση της τρομοκρατίας». Αλλά κανένας δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία για τα πραγματικά κίνητρα. «*Τέσσερις αμερικανικές εταιρίες πετρελαίων*», έγραφε ο Βαντζόχι Καμπουκούρου στην εφημερίδα Daily Nation, «*η Conoco, η Chevron, η Amoco και η Philips έχουν συμβόλαια πρόσβασης στα δύο τρίτα της Σομαλίας περίπου. Αυτή η τετράδα των πολυεθνικών του πετρέλαιου κέρδισε αυτά τα συμβόλαια στις τελευταίες ημέρες του καθαιρεμένου σήμερα δικτάτορα Σιάντ Μπαρέ (ήταν το αγαπημένο παιδί των ΗΠΑ την δεκαετία του 1980). Η πρώτη αμερικανική στρατιωτική επέμβαση στην Σομαλία (το 1993) είχε την πλήρη υποστήριξη της Conoco…*»

Ο Μπους είχε πάντοτε ιδιαίτερους δεσμούς με την νεοσυντηρητική πτέρυγα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Θα ήταν όμως λάθος να πιστέψει κανείς ότι οι αποφάσεις του υπαγορεύτηκαν απλά και μόνο από τον φανατισμό και την βλακεία του ή τους υπόγειους δεσμούς της κυβέρνησής του με το λόμπυ του πετρελαίου. Οι ΗΠΑ επέλεξαν τον δρόμο της κλιμάκωσης, κύρια, γιατί οι συνέπειες της «αξιοπρεπούς αποχώρησης» που πρότεινε η επιτροπή Μπέικερ είναι ανυπολόγιστες για τα συμφέροντα και την θέση της αμερικανικής άρχουσας τάξης –τόσο έξω όσο και μέσα στην ίδια την Αμερική. Η αναγνώριση της ήττας στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» απειλεί να προκαλέσει «τεκτονικές αλλαγές» και στις ισοροπίες ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις αλλά και στους συσχετισμούς ανάμεσα στις τάξεις –και στις ΗΠΑ και σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η Λατινική Αμερική του Τσάβες και του Μοράλες δίνουν μια μικρή μόνο πρόγευση από το τι θα μπορούσε να συμβεί.

Το τέλος του Αμερικανικού Αιώνα

Πολλοί μέσα στο ίδιο το αμερικανικό πολιτικό κατεστημένο πιστεύουν ότι η νέα κλιμάκωση που αποφάσισε ο Μπους δεν είναι παρά μια τελευταία, καταδικασμένη, κίνηση απελπισίας. Το μόνο που θα καταφέρει, λένε, η «νέα στρατηγική» στο Ιράκ θα είναι να αναβάλει την οδυνηρή στιγμή της αναγνώρισης της ήττας για μερικούς μήνες.

«*Ενα πράγμα είναι βέβαιο*», γράφει ο Ρίτσαρντ Χάας, ο πρόεδρος του αμερικανικού Συμβουλίου Εξωτερικών Σχέσεων που ήταν σύμβουλος του Μπους όταν ξεκινούσε ο πόλεμος στο Αφγανιστάν: «*η Αμερικανική Εποχή στην Μέση Ανατολή έχει τελειώσει… Δεν πρόκειται για την πρώτη τέτοιου μεγέθους τεκτονική μετατόπιση στην περιοχή. Η σύγχρονη εποχή αρχίζει κάπου 200 χρόνια πριν, το 1798 με την αδύναμη Οθωμανική κυριαρχία. Υστερα ήρθε η μετά τον Α΄Παγκόσμιο Πόλεμο εποχή της αποικιοκρατίας, κυριαρχούμενη από την Βρετανία και την Γαλλία, που ακολουθήθηκε από την εποχή του Ψυχρού Πολέμου… Η εξάλειψη της Σοβιετικής Ενωσης έφερε την Αμερικανική Εποχή… Πόσο σύντομη ήταν αυτή η περίοδος, δίνοντας (τώρα) την θέση της σε μια νέα, καθόλου ευπρόσδεκτη, εποχή…*».

Οι ΗΠΑ βγήκαν παντοδύναμες από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Με την Ευρώπη κατεστραμμένη, την Αφρική και την Ασία βυθισμένες στην φτώχεια και την υποανάπτυξη της αποικιοκρατίας και την Σοβιετική Ενωση ακόμα σχετικά αδύναμη, οι ΗΠΑ ήταν κυριολεκτικά το «εργοστάσιο» αλλά και η «πυριτιδαποθήκη» του πλανήτη: οι ΗΠΑ αντιπροσώπευαν το 50% της παγκόσμιας παργωγής και το 50% των παγκόσμιων εξοπλισμών.

Αυτή η τεράστια οικονομική και στρατιωτική υπεροχή επέτρεψε στην Αμερική να κυριαρχήσει, στον μεταπολεμικό κόσμο, σε όλο το δυτικό στρατόπεδο – σε έναν κόσμο που μοιραζόταν μέχρι τότε ουσιαστικά ανάμεσα στην Βρετανία και την Γαλλία. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας το 1989–91 άφησε τις ΗΠΑ μοναδική υπερδύναμη πάνω στον πλανήτη. Η «αυλή» της, όμως, αποδείχθηκε εξωφρενικά μεγάλη για τα μέτρα της.

Οι ΗΠΑ παραμένουν μέχρι σήμερα η «πυριτιδαποθήκη» του πλανήτη. Σύμφωνα με τα στοιχεία του σκανδιναβικού ινστιτούτου SIPRI οι ΗΠΑ εξακολουθούν να κρατούν την σκυτάλη των στρατιωτικών δαπανών. Το 2005 οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες έφτασαν στα 1118 δισεκατομύρια δολάρια –ένα ανατριχιαστικό ποσό που αντιστοιχεί σε 173 δολάρια για κάθε κάτοικο της γης. Από αυτά, το 48% ανήκει σε μια μόνο χώρα, τις ΗΠΑ «ακολουθούμενες από απόσταση από την Βρετανία, την Γαλλία, την Ιαπωνία και την Κίνα».

Η Αμερική εξακολουθεί να είναι πρώτη στον κατάλογο των παραγωγών του κόσμου. Αλλά έχει πάψει εδώ και πολύ καιρό να είναι «το εργοστάσιο του πλανήτη». Το 1960, σύμωνα με τα στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας, το ΑΕΠ των ΗΠΑ είχε πέσει στο 39% της παγκόσμιας παραγωγής. Το 2005 στο 28%. Νέες οικονομικές υπερδυνάμεις –η Ιαπωνία, οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ενωσης, η Κίνα, η Ινδία έχουν αρχίσει να υποσκάπτουν την θέση της, «κλέβοντας» της πηγές πρώτων υλών, αγορές και μερίδια επιρροής. Οι οικονομολόγοι υπολογίζουν ότι, αν συνεχιστεί η ίδια πορεία, η Κίνα –μια χώρα με πληθυσμό πάνω από 1 δισεκατομμύριο και διψήφιους ρυθμούς ανάπτυξης, θα ξεπεράσει σε παραγωγή τις ΗΠΑ μέχρι τα μέσα του αιώνα. Πίσω από τα ιδεολογήματα για «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», «κράτη–παρίες» και «άξονες του κακού» δεν κρύβεται παρά η προσπάθεια της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ να διατηρήσει την θέση της στην κορυφή του πλανήτη, χρησιμοποιώντας το μοναδικό δυνατό χαρτί που της έχει απομείνει: τα όπλα. Το αποτέλεσμα είναι η κλιμάκωση των εξοπλισμών και η επέκταση του πολέμου σε ολοένα και καινούργιες ζώνες.

«*Η παγκόσμια δαπάνη για εξοπλισμούς το 2005*», γράφει η έκθεση του SIPRI, «*αποτελεί μια αύξηση, σε πραγματικές τιμές 3.4% σε σχέση με το 2004 και 34% στην δεκαετία 1996–2005. Οι ΗΠΑ είναι υπεύθυνες για το 80% περίπου αυτής της αύξησης το 2005 και ο κύριος καθοριστικός παράγοντας αυτής της παγκόσμιας τάσης…*»

Αλμα στο κενό

Ο Μπους αποφάσισε να αντιμετωπίσει τα αδιέξοδα του πολέμου με ένα άλμα προς τα μπρος. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα άλμα στο κενό.

Στο ίδιο το Ιράκ οι δυνάμεις κατοχής και ο συμμαχικός τους ιρακινός στρατός της κυβέρνησης του αλ–Μαλίκι δεν ελέγχουν παρά μερικούς θύλακες μέσα σε μια θάλασσα αντίστασης και σεχταριστικών συγκρούσεων. Η Σαντρ Σιτι –οι σιιτικές φτωχογειτονιές της Βαγδάτης– είναι κυριολεκτικά απροσπέλαστες για τον αμερικανικό στρατό. Ακόμα και μετά την αποστολή των νέων αμερικανικών ενισχύσεων τα «συμμαχικά» στρατεύματα θα εξακολουθούν να είναι πολύ λίγα για να αντιμετωπίσουν έναν οπλισμένο λαό 25 εκατομμυρίων που τους μισεί. Η «νέα στρατηγική» θα κάνει τα πράγματα ακόμα πιο δύσκολα. Μέχρι σήμερα οι δυνάμεις κατοχής πολεμούσαν κύρια ενάντια στην αντίσταση των Σουνιτών. Μόνο μια φορά μέχρι σήμερα, στην «κρίση της Νατζάφ», βρέθηκαν αντιμέτωπες με μια ταυτόχρονη εξέγερση και των Σουνιτών και των Σιιτών –και αναγκάστηκαν, ουσιαστικά να καταφύγουν σε διπλωματική λύση και να υποχωρήσουν. Τώρα ετοιμάζονται να διευρύνουν το μέτωπο, με στόχο να επεκτείνουν τον έλεγχό τους στις φτωχογειτονιές της Βαγδάτης. Αυτό θα σημάνει σύγκρουση με την αντίσταση των σιιτών. Ο στρατός του Μαχντί, μόνο, ο στρατός του ριζοσπάστη σιίτη κληρικού Μοκταντά αλ–Σαντρ, ξεπερνάει, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των ειδικών, τις 60.000.

Ο Μπους δεν κατάφερε να πείσει ούτε τους ίδιους τους στρατηγούς του για τις προοπτικές της «νέας στρατηγικής». Ο στρατηγός Αμπιζάιντ, ο διοικητής των αμερικανικών δυνάμεων στην Μέση Ανατολή και την Ασία αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Το ίδιο και ο στρατηγός Κέισι, ο μέχρι τώρα «αρχηγός» του πολέμου στο Ιράκ. Μιλώντας στην επιτροπή της Γερουσίας ο Κέισι ήταν κατηγορηματικός. «*Ρώτησα όλους τους αξιωματικούς*», είπε. «*Με βάση την επαγγελματική σας εμπειρία, πιστεύεται ότι η αύξηση των αμερικανικών δυνάμεων θα είναι αποτελεσματική; Ολοι απάντησαν όχι*».

Η κατάσταση δεν περιορίζεται μόνο στο Ιράκ. Ο Αντονι Κόρντεσμαν, ένας στρατιωτικός αναλυτής που επέστρεψε μόλις από μια περιοδεία στο Αφγανιστάν περιέγραφε, σε ένα άρθρο του στην εφημερίδα Financial Times, με τον εύγλωττο τίτλο «Σταματήστε να αρνείστε την σοβαρότητα της κρίσης στο Αφγανιστάν», με τα παρακάτω λόγια την κατάσταση που επικρατεί εκεί:

«*Οι Ταλιμπάν και άλλες εξτρεμιστικές ομάδες έχουν αυξήσει την ακτίνα δράσης τους από το 2005 μέχρι το 2006 πάνω από τέσσερις φορές, λειτουργώντας και πάλι σαν η ντεφάκτο κυβέρνηση σε τμήματα του νότου και της ανατολής. Οι άμεσες στρατιωτικές επιθέσεις αυξήθηκαν από τις 1347 στο πρώτο ενδεκάμηνο του 2005 σε 3824 στην αντίστοιχη περίοδο του 2006. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας αυξήθηκαν από 18 σε 116. Οι επιθέσεις ενάντια στις αφγανικές δυνάμεις αυξήθηκαν πάνω από 300%. Οι επιθέσεις στις δυνάμεις του ΝΑΤΟ αυξήθηκαν πάνω απο 270%. Μια μεγάλη επίθεση ενάντια στο ΝΑΤΟ και τις αφγανικές δυνάμεις αναμένεται αυτή την άνοιξη… Υπάρχουν κάπου 30.000 νατοϊκά στρατεύματα στο Αφγανιστάν συν κάπου 12.000 αμερικανοί στρατιώτες που έχουν μείνει στην χώρα και λειτουργούν αυτόνομα. Συγκρίνετε αυτά τα νούμερα με το σύνολο των 162.000 στρατευμάτων της συμμαχίας στο Ιράκ. Και αυτό παρόλο που το Αφγανιστάν αποτελεί, από πολλές απόψεις, μια εξίσου μεγάλη απειλή…*»

Ο πόλεμος «κατά της τρομοκρατίας» έχει κυριολεκτικά εξαντλήσει τον αμερικανικό στρατό. Η στρατολογία έχει κολλήσει και το Πεντάγωνο δεν είναι σε θέση να καλύψει, ούτε ένα κλάσμα από τα στρατεύματα που ζητάνε οι στρατηγοί στο πεδίο της μάχης. Πριν λίγες βδομάδες ξέσπασε σάλος στις ΗΠΑ όταν αποκαλύφθηκε ότι το Πεντάγωνο είχε στείλει φύλλα πορείας για το Ιράκ ακόμα και σε νεκρούς και τραυματίες. «*Οι στρατολογητές*», γράφει το περιοδικό The Economist, «*έχουν σκεφτεί τα πάντα: υψηλότερα μπόνους κατάταξης, χαμηλότερα στάνταρτ, να κλείνουν τα μάτια απέναντι σε αυτούς που έχουν τατουάζ ή είναι υπέρβαροι*».

Η τελευταία κίνηση του Πενταγώνου ήταν να αυξήσει το όριο ηλικίας στα 40 και να μειώσει το αναγκαίο πνευματικό επίπεδο από το 1 στο 3. Τώρα έχουν αρχίσει να μελετάνε ακόμα και την στρατολόγηση «λαθρο»μεταναστών που ελπίζουν να τους δελεάσουν με την πολυπόθητη ιθαγένεια ή έστω την πράσινη κάρτα.

Ο πόλεμος έχει πάψει εδώ και πολύ καιρό να είναι δημοφιλής στις ΗΠΑ. Τον Νοέμβρη η Αμερική κυριολεκτικά μαύρισε τους Ρεπουμπλικάνους στις εκλογές για το Κογκρέσο, δίνοντας για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια τον έλεγχο και των δυο νομοθετικών σωμάτων στους Δημοκρατικούς. Στις 27 Γενάρη το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ διοργάνωσε μια από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων τριών χρόνων.

Αντίσταση στον Πόλεμο

Παρόλα αυτά ο Μπους είναι αποφασισμένος να συνεχίσει. Το τι θα σημάνει αυτό το είδαμε ανάγλυφα αυτές τις μέρες και στο Αφμαντόφ της Σομαλίας, στην Νατζάφ και την Βαγδάτη στο Ιράκ με τις μαζικές σφαγές αμάχων –εξτρεμιστών ισλαμιστών υποτίθεται.

Αλλά δεν είναι μόνο οι λαοί του Ιράκ, του Αφγανιστάν ή της Σομαλίας που θα πληρώσουν. Οι συνέπειες θα είναι, δίχως αμφιβολία, βαριές και για τους ίδιους τους στρατούς των κατακτητών. Πάνω από 3000 αμερικανοί φαντάροι έχουν σκοτωθεί μέχρι σήμερα στο Ιράκ, Οι τραυματίες ξεπερνούν τις 20 χιλιάδες.

Στην πρόσφατη σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλες η Κοντολίζα Ράις, η υπουργός Εξωτερικών του Μπους, πίεσε ασφυκτικά τους «συμμάχους» να στείλουν ενισχύσεις, σε στρατιώτες, χρήματα και εξοπλισμό στο Αφγανιστάν. Ανάμεσα σε αυτούς που δέχτηκαν να βοηθήσουν ήταν και η Ελλάδα. Στις 26 Ιανουρίου οι εφημερίδες έγραφαν ότι η Ντόρα Μπακογιάννη συμφώνησε να ενισχύσει την παρουσία της στο Αφγανιστάν με την αποστολή χρημάτων, αρμάτων μάχης και 120 ακόμα ανδρών. Λίγες ώρες αργότερα ο εκπρόσωπος του υπουργείου Εξωτερικών διέψευσε την είδηση. Η Ελλάδα είπε δεν

σκοπεύει να αυξήσει την στρατιωτική της παρουσία στο Αφγανιστάν.

Στην πραγματικότητα τόσο η κυβέρνηση, όσο και η άρχουσα τάξη στην Ελλάδα είναι διαιρεμένες. Συμμετοχή στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» σημαίνει αναβάθμιση της διεθνούς θέσης της χώρας –που μπορεί πλέον να «παίζει» και στρατιωτικά, έστω στο πλευρό των Μεγάλων Δυνάμεων, στην παγκόσμια σκηνή. Ταυτόχρονα, όμως, η εκστρατεία δεν είναι καθόλου εγγυημένη και η Ελλάδα κινδυνεύει με αυτόν τον τρόπο να βρεθεί συμμέτοχη σε μια συντριπτική ήττα.

Αυτό, όμως, που φοβούνται περισσότερο απ' όλα οι άρχουσες τάξεις είναι οι αντιδράσεις «των από κάτω». Το μαζικό μίσος για τον πόλεμο ήταν αυτό που μετέτρεψε την δεκαετία του 1970 το Βιετνάμ σε «σύνδρομο» για τις ΗΠΑ. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει τις συνέπειες που είχε η προηγούμενη «τεκτονική αλλαγή» στους συσχετισμούς ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις για τον απλό κόσμο από τα κάτω. Οι δεκαετίες του 1950 και του 1960 δεν ήταν απλά οι δεκαετίες του περάσματος από «την Βρετανοκρατία στην Αμερικανοκρατία». Ηταν ταυτόχρονα οι δεκαετίες των μεγάλων αντιιμπεριαλιστικών εξεγέρσεων –του Νάσερ της Αιγύπτου, του Καρίμ Κασέμ του Ιράκ, του Φιντέλ Κάστρο και του Ερνέστο Τσε Γκεβάρα στην Κούβα. Ηταν οι δεκαετίες όπου η εργατική τάξη και οι φτωχοί μπήκαν μαζικά ξανά στο προσκήνιο της ιστορίας.

Ολες οι «τεκτονικές μετατοπίσεις» του ιμπεριαλισμού του 20ου αιώνα συνοδεύτηκαν από εξίσου μεγάλες μετατοπίσεις στους συσχετισμούς δύναμης ανάμεσα στις τάξεις. Το πιο συγκλονιστικό παράδειγμα είναι, φυσικά, το κύμα των επαναστάσεων που σάρωσε την Ρωσία, την Γερμανία και την Ιταλία στο τέλος του Α΄Παγκόσμιου Πολέμου. Αλλά δεν είναι το μόνο.

Το κίνημα της Αντίστασης «έκλεισε» στην Ελλάδα τον Β΄Παγκόσμιο Πόλεμο. Αλλά και πιο πρόσφατα, η ήττα της Ρωσίας το τέλος του Ψυχρού Πολέμου συνοδεύτηκε από μαζικές επαναστάσεις σε όλο σχεδόν το Ανατολικό Μπλοκ. Στην Ουγγαρία, την Ανατολική Γερμανία, την Τσεχοσλοβακία, την Αλβανία εκατομμύρια εργάτες ξεχύθηκαν στους δρόμους, γκρέμισαν τα σύμβολα του παλιού καθεστώτος, εισέβαλαν στα κυβερνητικά κτήρια, διέλυσαν τις μυστικές αστυνομίες και ανέτρεψαν κυβερνήσεις που έμοιαζαν κυριολεκτικά ακλόνητες. Στην Ρουμανία η επανάσταση κατάφερε να διαλύσει ολοκληρωτικά το καθεστώς και να στείλει τον μέχρι τότε πρόεδρο της χώρας, τον Νικολάι Τσαουσέσκου, στο απόσπασμα. Μόνο χάρη στην καλή της τύχη και την έλλειψη οργάνωσης της άλλης πλευράς κατάφερε η παλιά άρχουσα τάξη να ξαναπάρει την εξουσία.

Ο Μπους και οι σύμμαχοί του ξέρουν πολύ καλά τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν. Για αυτό τα «απονενοημένα διαβήματα» στο πεδίο του πολέμου συνοδεύονται από επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα και καταστολή στο εσωτερικό μέτωπο. Το Γκουαντάναμο, οι πτήσεις της CIA, οι απαγωγές, τα βασανιστήρια είναι η άλλη όψη του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Και αυτός ο «πόλεμος» δεν φαίνεται μόνο στις ΗΠΑ. Τον ζούμε καθημερινά τους τελευταίους μήνες εδώ στην Ελλάδα –με τις υποκλοπές, τις απαγωγές των Πακιστανών, τις διώξεις σε βάρος του Τζαβέντ Ασλάμ, τις προτάσεις του Πολύδωρα για τον «περιορισμό» των διαδηλώσεων, τις επιθέσεις της αστυνομίας, τις σιδερογροθιές, την συστηματική συκοφαντία της αριστεράς και του κινήματος από την κυβέρνηση και τα κανάλια.

Στις 17 Μάρτη το αντιπολεμικό κίνημα θα πλημμυρίσει για μια ακόμα φορά τον πλανήτη ενάντια στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» του Μπους. Θα είναι μια μάχη κρίσιμη που μπορεί να καθορίσει, κυριολεκτικά, το μέλλον του πλανήτη.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Απο το περιοδικό "Σοσιαλισμός απο τα Κάτω"

Το αντιπολεμικό κίνημα φουντώνει

ΛΟΝΔΙΝΟ

100.000 είπαν στον Μπλερ «Εξω από Ιράκ και Αφγανιστάν»

100.000 διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους του Λονδίνου το Σάββατο, 24 Φλεβάρη, απαιτώντας να αποσυρθούν όλα τα στρατεύματα κατοχής από το Ιράκ, να μην ανανεωθεί το πυρηνικό οπλοστάσιο της Βρετανίας και να σταματήσουν οι απειλές σε βάρος του Ιράν.

Τη διαδήλωση κάλεσαν η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο (STWC), η Καμπάνια για τον Πυρηνικό Αφοπλισμό (CND) και η Βρετανική Μουσουλμανική Πρωτοβουλία.

Η πορεία έδειξε για μια ακόμα φορά τη δύναμη, την ευρύτητα και την ζωντάνια του αντιπολεμικού κινήματος. Χιλιάδες φοιτητές, εργαζόμενοι, συνδικαλιστές, Μουσουλμάνοι, Χριστιανοί και αντιπολεμικοί ακτιβιστές πήραν μέρος στην διαδήλωση.

"Ο Τόνι Μπλέρ λέει ότι δεν φταίει αυτός για τον πόλεμο στο Ιράκ", έλεγε η Λίντσι Τζέρμαν, συντονίστρια της STWC μιλώντας από το βήμα της συγκέντρωσης. "Μας έβαλε σε αυτόν τον πόλεμο με ψέματα. Είναι υπεύθυνος για τον θάνατο 655.000 Ιρακινών. Τώρα θέλει να εγκαταστήσει τον αμερικανικό πυρηνικό Πόλεμο των Αστρων εδώ. Θέλει να ξοδέψει χρήματα για τους πυραύλους Τράιντεντ και όχι για νοσοκομεία και σχολεία.

Ο Μπλερ αναγκάστηκε να ανακοινώσει την απόσυρση 1500 στρατιωτών από το Ιράκ. Ηταν το κίνημά μας αυτό που τον ανάγκασε να κάνει αυτή την ανακοίνωση. Αλλά θέλει να στείλει 1000 ακόμα φαντάρους στο Αφγανιστάν. Θέλουμε να γυρίσουν τα στρατεύματα πίσω και από εκεί. Πρόκειται για έναν πόλεμο που δεν μπορεί ούτε να συνεχιστεί, ούτε να κερδηθεί.

Εχουμε μπουχτίσει με μια κυβέρνηση που έχει εθιστεί στον πόλεμο. Αυτός ο πόλεμος απλώνεται, από το Αφγανιστάν στο Ιράκ, την Σομαλία και τον Λίβανο. Τώρα θέλουν να επιτεθούν στο Ιράν. Αν το κάνουν θα κατεβούμε στους δρόμους ακόμα πιο μαζικά. Θα διαδηλώσουμε, θα απεργήσουμε και θα συνεχίσουμε την δράση μας μέχρις ότου σταματήσουν όλοι αυτοί οι πόλεμοι."

"Αυτή η τεράστια διαδήλωση δείχνει την οργή του βρετανικού λαού" έλεγε ο Τζον Μακντόνελ, βουλευτής της αριστερής πτέρυγας των Εργατικών που διεκδικεί την ηγεσία του κόμματος. "Συγκεντρωθήκαμε εδώ γιατί θέλουμε μια ατζέντα ειρήνης. Απαιτούμε να φύγουν άμεσα όλα τα βρετανικά στρατεύματα κατοχής από το Ιράκ και να σταματήσουν οι απειλές σε βάρος του Ιράν.

"Ο Τόνι Μπλερ πρέπει να φύγει πριν προκαλέσει και άλλο κακό" έλεγε ο Τζορτζ Γκάλογουεϊ, ο βουλευτής του αριστερού κόμματος Ρισπέκτ. "Ο θάνατος και η καταστροφή που έχει προκαλέσει σε ολόκληρο τον κόσμο δεν του αρκούν, για αυτό σχεδιάζει τώρα μαζί με τον Μπους και το Ισραήλ έναν ακόμα πόλεμο ενάντια σε μια μουσουλμανική χώρα –το Ιράν. Τον προειδοποιώ: θα υπάρξουν ταραχές και εξεγέρσεις εδώ στην Βρετανία αν μας οδηγήσει σε αυτόν τον πόλεμο".

Στην συγκέντρωση μίλησε ακόμα ο Κεν Λίβινκστον, ο δήμαρχος του Λονδίνου, η Τζούντιθ Λεμπλάνκ, εκπρόσωπος από την αμερικανική αντιπολεμική οργάνωση United for Peace and Justice, η Ρόουζ Τζέντλ –μητέρα ενός Βρετανού φαντάρου που σκοτώθηκε στο Ιράκ και άλλοι.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΑ

200.000 διαδήλωσαν ενάντια στην επέκταση της αμερικανικής βάσης

200 χιλιάδες διαδηλωτές από όλη την Ιταλία συγκεντρώθηκαν το Σάββατο (17 Φλεβάρη) στην Βιτσέντζα, μια μικρή πόλη της βόρειας Ιταλίας για να διαδηλώσουν ενάντια στην επέκταση της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης.

Το σχέδιο είχε εγκριθεί από τον Σύλβιο Μπερλουσκόνι, τον πρωθυπουργό της κεντροδεξιάς κυβέρνησης της Ιταλίας. Τον περασμένο Απρίλη εκατομμύρια Ιταλοί τιμώρησαν τον Μπερλουσκόνι για την συμμετοχή του στην "Συμμαχία των Προθύμων" του Μπους και την αποστολή ιταλικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, χαρίζοντας την ψήφο τους στον κεντροαριστερό συνασπισμό του Ρομάνο Πρόντι, έναν συνασπισμό που περιλάμβανε όχι μόνο τους παλιούς Σοσιαλιστές και Σοσιαλδημοκράτες αλλά και τους Πράσινους και την "Ριφοντατσιόνε Κομμουνίστα" (Κομμουνιστική Επανίδρυση). Η "Ριφοντατσιόνε" είχε παίξει, όλα τα προηγούμενα χρόνια πρωταγωνιστικό ρόλο στο αντιπολεμικό κίνημα. Ο Φαούστο Μπερτινότι, ο γραμματέας της Ριφοντατσιόνε έγινε, μετά την νίκη της κεντροαριστεράς στις εκλογές του Απρίλη, πρόεδρος της Βουλής.

Μέσα στους δέκα μήνες που έχουν περάσει από τότε, όμως, η κυβέρνηση του Πρόντι έχει καταφέρει να "χαρίσει" μόνο την απογοήτευση και την οργή σε όλους αυτούς που είχαν πιστέψει ότι η ανατροπή του Μπερλουσκόνι θα σήμαινε και την ανατροπή της πολιτικής του. Αντί να αποσύρει τα ιταλικά στρατεύματα από το Αφγανιστάν ο Πρόντι αποφάσισε να τα αυξήσει.

Στις 23 Γενάρη ο Πρόντι ανακοίνωσε την απόφασή του να συνεχιστεί η επέκταση της βάσης. Η είδηση προκάλεσε έκρηξη σε ολόκληρη την Ιταλία. Στην ίδια την Βιτσέντζα χιλιάδες εξαγριωμένοι κάτοικοι ξεχύθηκαν αυθόρμητα στους δρόμους, μπλόκαραν τις γραμμές των τρένων και κατέλαβαν τον σιδηροδρομικό σταθμό. Από τότε μέχρι σήμερα η πόλη βρίσκεται συνεχώς σε κινητοποίηση.

Δεκάδες αντιπολεμικές οργανώσεις, συνδικάτα, κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς πρωτοβουλίες πολιτών υπέγραψαν το κάλεσμα για τις 17 Φλεβάρη. Ο Πρόντι πανικοβλήθηκε. Απαγόρευσε στα μέλη της κυβέρνησης να υποστηρίξουν την διαδήλωση ή να πάρουν μέρος και προσπάθησε να σπείρει τον τρόμο δηλώνοντας ότι οι κινητοποιήσεις στην Βιτσέντζα αναμένεται να είναι βίαιες, λόγω της δράσης "εξτρεμιστικών στοιχείων".

Η επίθεση, όμως, γύρισε μπούμερανγκ. Οι δηλώσεις ήταν τόσο προκλητικές που ανάγκασαν τον Μπερτινότι να δηλώσει ανοιχτά ότι, αν δεν δεσμευόταν από την επίσημη θέση του προέδρου της Βουλής, θα συμμετείχε και αυτός στην διαδήλωση.

Για τα μέλη και τους οπαδούς της Ριφοντατσιόνε η δήλωση αυτή ήταν το κάλεσμα που περιμέναν: το Σάββατο στις 17 Φλεβάρη χιλιάδες διαδηλωτές βάδισαν στην Βιτσέντζα με τις σημαίες, τις κονκάρδες και τα πλακάτ της Ριφοντατσιόνε –μια κίνηση που βάζει, δίχως αμφιβολία, τεράστιες πιέσεις στην ηγεσία του κόμματος που συνεχίζει παρά τις προδοσίες του Πρόντι να στηρίζει την κυβέρνηση με την κρίσιμη, για αυτήν, ψήφο εμπιστοσύνης.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

«E noi che siamo donne, paura non abbiamo»

Αυτό το τραγούδι θυμήκαν οι γυναίκες της Βιτσέντζα διαδηλώνοντας ενάντια στον πόλεμο και την αμερικανική βάση στις 17 Φλεβάρη. Η περιγραφή που ακολουθεί είναι γραμμένη από την Μεντέα Μπέντζαμιν, πρωτεργάτρια του γυναικείου και του αντιπολεμικού κινήματος στις ΗΠΑ απο την οράνωση CODEPINK (Women For Peace and Global Echange), η οποία συμμετείχε στη διαδήλωση κατά της βάσης στη Βιτσέντζα..

"E noi che siamo donne, paura non abbiamo. La base non vogliamo, la base non vogliamo". «Και εμείς που είμαστε γυναίκες, δεν φοβόμαστε. Δεν θέλουμε τη βάση, δεν θέλουμε τη βάση», φώναζαν και τραγουδούσαν οι γυναίκες στην κορυφή της μαζικής διαδήλωσης στις 17 Φλεβάρη στην μικρή πόλη της Ιταλίας τη Βιτσέντζα, παλεύοντας για να σταματήσουν το χτίσιμο της αμερικάνικης βάσης στην περιοχή τους.

Η Σίντζια Μποτένε, μία νοικοκυρά που έχει γίνει το πρόσωπο του κινήματος, ήταν ενθουσιασμένη με την ανταπόκριση του κόσμου στη διαδήλωση, που εκτιμήθηκε από την αστυνομία στους 80.000 και από τους διοργανωτές στους 200.000. «Κάτι παρόμοιο δεν έχει ξαναγίνει στην ιστορία της Βιτσέντζα. Περισσότερος κόσμος κατέβηκε στη διαδήλωση από το συνολικό πληθυσμό της πόλης. Η εθνική και η τοπική κυβέρνηση, δεν μπορεί πια να μας αγνοεί».

«Σε αντίθεση με τις καμπάνιες που οργανώνονται από ακτιβιστές πολιτικών κομμάτων, αυτό το κίνημα ξεκίνησε από την ίδια την κοινωνία. Οι βασικοί διοργανωτές ήταν ιταλίδες, πολλές από αυτές νοικοκυρές που εξοργίστηκαν όταν έμαθαν ότι η αμερικάνικη στρατιωτική βάση θα χτίζονταν στην περιοχή ενός παλιού αεροδρομίου που ονομάζεται Νταλ Μολίν. Το παλιό αεροδρόμιο που τώρα είναι μία περιοχή με πράσινο, βρίσκεται ακριβώς δίπλα από τα σπίτια τους και λιγότερο από δύο μίλια από το ιστορικό κέντρο της πόλης.

«Η στρατιωτική βάση θα φέρει περισσότερο κυκλοφοριακά προβλήματα, περισσότερο θόρυβο, περισσότερη μόλυνση της ατμόσφαιρας» διαμαρτυρήθηκε η Σίντζια. «Βλέπετε πόσο όμορφη είναι η πόλη μας; Μία καινούργια βάση θα βάλει σε δοκιμασία την υποδομή μας, τις υπηρεσίες μας, τους φυσικούς μας πόρους. Θα καταστρέψει την κοινωνία μας.»

Οι κάτοικοι της Βιτσέντζα είναι περήφανοι για την πόλη τους, που είχε χαρακτηριστεί το 1994 ως αρχαιολογικός χώρος παγκόσμιας ιστορικής σημασίας από την UNESCO, λόγω του ότι μεγάλος αριθμός των κτιρίων έχει σχεδιαστεί από τον διάσημο αρχιτέκτονα του 16ου αιώνα Αντρέα Παλάντιο. Η στρατιωτική βάση θα χτίζονταν σε απόσταση λιγότερη από ένα μίλι από την εκκλησία του Παλάντιο στην Πιάτσα Ντεϊ Σινιόρι. Πολλοί κάτοικοι επίσης ανησύχησαν ότι η νέα βάση θα κάνει την Βιτσέντζα στόχο τρομοκρατικής επίθεσης. «Με την πολιτική του Μπους να προκαλεί τόση απέχθεια σε όλο τον κόσμο, μία τόσο μεγάλη βάση θα μας κάνει να εμπλακούμε και εμείς στον πόλεμο του Μπους», είπε η κάτοικος της Βιτσέντζα Αννα Φάτζι. Η Βιτσέντζα στεγάζει ήδη την αμερικάνικη στρατιωτική βάση που ονομάζεται Ederl, η οποία έχει 2.900 ενεργό στρατιωτικό προσωπικό.

Με τη νέα βάση στο αεροδρόμιο Νταλ Μολίν θα ενωθεί η 173η Αερομεταφερόμενη Ταξιαρχία, η οποία τώρα είναι διαμοιρασμένη ανάμεσα στην Ιταλία και τη Γερμανία. (Αλεξιπτωτιστές από την 173η Αερομεταφερόμενη Ταξιαρχία ήταν ανάμεσα στα πρώτα στρατεύματα που συμμετείχαν στον πόλεμο στο Ιράκ). Η διασυμμαχική δύναμη θα ανεβάσει τον

αριθμό των αμερικάνων στρατιωτών στην Βιτσέντζα στους 5.000. Η εγκατάσταση σχεδιάζεται να αρχίσει αργότερα αυτή τη χρονιά και να έχει ολοκληρωθεί μέχρι το 2011 με κόστος 576 εκατομμύρια δολάρια.

Φασαρία

Τα σχέδια για την βάση έγιναν στα κρυφά από την προηγούμενη κυβέρνηση Μπερλουσκόνι και την τοπική κυβέρνηση το 2003 και ο κόσμος το ανακάλυψε το Μάιο του 2006. Από τότε ενημέρωναν και οργάνωναν τους κατοίκους και συγκρούονταν στο Δημοτικό Συμβούλιο που ψήφισε υπέρ της εγκατάστασης της βάσης τον Οκτώβριο του 2006 με ψήφους 21 προς 17. Από τότε πήγαιναν σε κάθε Δημοτικό Συμβούλιο και έκαναν φασαρία χτυπώντας τα κατσαρόλια τους.

Συγκέντρωσαν υπογραφές, έκλεισαν την κυκλοφορία, έκαναν λαμπαδηδρομίες, διαμαρτυρίες σε τοπικές υπηρεσίες και στις 2 Δεκέμβρη οργάνωσαν μία μαζική διαδήλωση 30.000 ανθρώπων. Γνωρίζοντας από τα γκάλοπ ότι αντιπροσωπεύουν τη θέληση της πλειοψηφίας της Βιτσέντζα ζήτησαν από το Δημοτικό Συμβούλιο να διεξάγει δημοψήφισμα πάνω στο ζήτημα της βάσης, αλλά αυτό αρνήθηκε.

Στις 16 Ιανουαρίου 2007, ο Πρόντι ανακοίνωσε ότι θα τηρήσει την προηγούμενη συμφωνία. Εξαγριωμένοι οι κάτοικοι της Βιτσέντζα αποφάσισαν να εντείνουν την διαμαρτυρία τους στήνοντας μία διαρκή κατασκήνωση στην περιοχή δίπλα από τη βάση. «Η κατασκήνωση είναι ότι καλύτερο έχει συμβεί στο κίνημά μας, γιατί μας επιτρέπει να έχουμε παρουσία 24 ώρες την ημέρα», είπε ο Ατίλιο Παβίν. «Είναι σαν ένα δοχείο τήξεως που ενώνει τα διαφορετικά κομμάτια, τη νεολαία, τους γονείς, τις διάφορες επιτροπές. Οι νέοι άνθρωποι –τα παιδιά μας– έχουν στα χέρια τους την κατασκήνωση και κοιμούνται εκεί με βάρδιες. Τρώμε μαζί, συζητάμε, τραγουδάμε, διασκεδάζουμε. Είναι στ' αλήθεια μαγικά».

Σαν ένα βήμα ενδυνάμωσης της αντίστασης, η κοινότητα αποφάσισε να οργανώσει μία μαζική διαδήλωση στις 17 Φεβρουαρίου και να καλέσει κόσμο από όλη την Ιταλία. Οι δυνάμεις που υποστηρίζουν τη βάση, με την βοήθεια του συντηρητικού τύπου και την αμερικάνικη πρεσβεία προσπάθησαν να κρατήσουν τον κόσμο μακριά ενορχηστρώνοντας μία εκστρατεία εκφοβισμού δηλώνοντας ότι η διαδήλωση θα προσελκύσει ακραίους αριστερούς που χρησιμοποιούν βία. Ελεγαν ότι θα υπήρχε επανάληψη των συγκρούσεων ανάμεσα στην αστυνομία και τους διαδηλωτές που έγιναν στην διαδήλωση κατά της παγκοσμιοποίησης στην Γένοβα το 2001. Η Αμερικάνικη Πρεσβεία προειδοποίησε τους Αμερικανούς να εξαφανιστούν από τη Βιτσέντζα. Την ημέρα της διαδήλωσης ο εναέριος χώρος πάνω από την πόλη ήταν αποκλεισμένος και τα περισσότερα μαγαζιά στο ιστορικό κέντρο της πόλης ήταν κλειστά. Οι αρχές έκλεισαν επίσης τα σχολεία που κανονικά είναι ανοιχτά το Σάββατο. 1.500 αστυνομικοί κινητοποιήθηκαν για αυτή τη μέρα και τα ελικόπτερα πετούσαν πάνω από τα κεφάλια.

Η εκστρατεία εκφοβισμού κράτησε κάποους μακριά αλλα για το μεγαλύτερο κομμάτι κόσμου είχε ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα. Κόσμος συνέρευσε από όλη τη χώρα. Οι διαδηλωτές χορεύοντας, φωνάζοντας συνθήματα, τραγουδώντας, γελώντας περικύκλωσαν την γραφική πόλη με σημαίες της ειρήνης στα χρώματα του ουράνιου τόξου, σημαίες που έλεγαν «ΟΧΙ στη Βάση Νταλ Μολίν» και τις κόκκινες σημαίες των διάφορων Κομμουνιστικών Κομμάτων. Μουσική σάλπιζε από φορτηγά με στερεοφωνικό εξοπλισμό. Ηταν μία υπέροχη ηλιόλουστη ημέρα και η ατμόσφαιρα ήταν γιορταστική και 100% ειρηνική. Το πλήθος ήταν τεράστιο για αυτή τη μικρή πόλη που έχει 120.000 κατοίκους και η διαδήλωση ξεκίνησε μία ώρα νωρίτερα μόνο και μόνο για να αποφευχθεί το στριμωξίδι. Το πανώ που βρίσκονταν στην κορυφή, που κρατούσαν γυναίκες έλεγε: «Το Μέλλον είναι στα Χέρια Μας» και προειδοποίησε τους πολιτικούς ότι οι διαδηλωτές δεν πρόκειται να κάνουν πίσω. Για ώρες οι γυναίκες διαδήλωσαν επί 4 μίλια τραγουδώντας και φωνάζοντας συνθήματα όπως «Vogliamo la terra, senza basi di guerra" (θέλουμε τη γη μας χωρίς βάσεις του πολέμου) και «Vicenza no se usa, per una base USA" (Η Βιτζέντσα δεν θα γίνει βάση των ΗΠΑ). Η πορεία απλώθηκε σαν φίδι έξω από τα όρια της πόλης και κατέληξε σε συγκέντρωση με τη συμμετοχή του Νομπελίστα συγγραφέα Ντάριο Φο και συναυλία στο πάρκο της πόλης.

Ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι αποκάλεσε αυτή την μεγάλη παράσταση της δύναμης του κόσμου «αντιαμερικανική διαδήλωση», που αποτέλεσε μία «θλιβερή ημέρα για την Ιταλία». Προφανώς δεν είχε δει πώς αντιμετώπισε ο κόσμος μια ομάδα Αμερικανών που συμμετείχαν στην πορεία κρατώντας ένα πανώ που έλεγε «Οχι στο όνομά μας–Αμερικανοί ενάντια στον πόλεμο». «Με δυσκολία κινιόμασταν γιατί όλοι μας σταματούσαν συνέχεια για να μας χειροκροτήσουν και να μας φωτογραφίσουν», είπε η Στέφανι Γουέστμπρουκ, υπεύθυνη της αμερικάνικης οργάνωσης United For Peace an Justice στη Ρώμη. «Δεν έχω δει ποτέ κάτι παρόμοιο. Ο κόσμος μας αγκάλιαζε, μας φιλούσε και μας πρόσφερε λουλούδια και ποτήρια με κρασί. Ηταν μία εξαιρετική έκρηξη αγάπης και συμπάθειας».

«Σαν εκπρόσωπος από τις ΗΠΑ, είχα μία ευκαιρία να απευθυνθώ στο πλήθος. Με υποδέχτηκαν με θυελλώδη χειροκροτήματα όταν είπα ότι η πορεία ήταν υπέρ των Αμερικανών γιατί οι Αμερικανοί στις πρόσφατες εκλογές απέρριψαν την πολιτική του πολέμου και των επιθέσεων του Μπους. Οταν επεσήμανα ότι οι ΗΠΑ έχουν ήδη 737 ξένες βάσεις και σίγουρα δεν χρειαζόμαστε άλλη μία, το πλήθος ούρλιαξε και άρχισε να φωνάζει μαζί μου συνθήματα στα αγγλικά «1,2,3,4, No More Bases, No More War».

Οι περισσότεροι διαδηλωτές ήταν στην πραγματικότητα πιο εξαγριωμένοι με τη δικιά τους κυβέρνηση παρά με τις ΗΠΑ. Νιώθουν προδομένοι από τον Πρωθυπουργό Ρομάνο Πρόντι. Η στάση του Πρόντι έσπασε στα δύο την κυβέρνησή του. Οι Κομμουνιστές και οι Πράσινοι, και οι δύο μέλη της συμμαχίας που κυβερνά, υποστήριξαν τη διαδήλωση και το ίδιο έκαναν κάποιοι μεμονωμένοι γερουσιαστές από άλλα κόμματα της συμμαχίας.

Ολοι εξαγριώθηκαν όταν ο Πρόντι, την ίδια την ημέρα της διαδήλωσης, επέμενε ότι η κινητοποίηση δε θα επηρεάσει την απόφασή του. «Ο κύβος ερρίφθη και η απόφαση θα εφαρμοστεί», είπε.

Αλλά σε αντίθεση με τις ΗΠΑ, όπου δεν έγινε γνωστή η μαζική κινητοποίηση στον τύπο και αγνοήθηκε από τους πολιτικούς, εδω η διαδήλωση έγινε πρωτοσέλιδο σε όλη τη χώρα και αναμφισβήτητα θα έχει επιρροή στην πολιτική σκηνή.

Η διοργανώτρια Πατρίτσια Καμαράτα μίλησε με ενθουσιασμό για το μέλλον. «Αυτή είναι μόνο η αρχή. Θα μποϋκοτάρουμε τις οικονομικές δραστηριότητες της βάσης, θα καλέσουμε απεργίες, θα μπλοκάρουμε την ανέγερση. Ο Πρόντι καλύτερα να καταλάβει ότι η Βιτσέντζα έχει την υποστήριξη όλης της χώρας. Οτι και να λέει θα συνεχίσουμε να λέμε «ΟΧΙ» στη βάση». Η Σίντζια Μποτένε, απευθυνόμενη στο πλήθος στο τέλος της διαδήλωσης, είπε: «Είμαι πολύ περήφανη για την πόλη μου σήμερα. Δείξαμε το πραγματικό πνεύμα της Βιτσέντζα. Ελπίζω ο Πρόντι να είναι αρκετά έξυπνος για να ακούσει τον κόσμο και να αλλάξει γνώμη. Αυτό δεν θα είναι μία ένδειξη αδυναμίας, αλλά μία ένδειξη ότι είναι σωστός ηγέτης, για εμάς, τους ανθρώπους που δεν θα τα παρατήσουμε».

«Κύπρος-Γαλλία-Συμμαχία» Το βρόμικο παρελθόν του γαλλικού ιμπεριαλισμού

Στις αρχές του Μάρτη η κυβέρνηση Παπαδόπουλου υπέγραψε με τη Γαλλική κυβέρνηση στρατιωτική συμφωνία. Μια συμφωνία με την οποία, σύμφωνα με τα ΜΜΕ, η Λευκωσία επιχειρεί «ανατροπή των δεδομένων και σκηνικού» σχετικά με το κυπριακό. Εάν για την συγκυβέρνηση Παπαδόπουλου – ΑΚΕΛ η στρατιωτική συμφωνία αποτελεί μια κίνηση που θα «ανακατέψει την τράπουλα και τα λιμνάζοντα νερά», για τη Γαλλία σηματοδοτεί μια επιστροφή γεωστρατηγικά □ μέσω Κύπρου □ στην περιοχή μετά από πενήντα χρόνια απουσίας και μετά την ήττα της το 1956 στο Σουέζ.

Με τη γαλλική επανάσταση το 1789 η Γαλλία έγινε η ισχυρότερη χώρα στην Ευρώπη. Χρειάστηκε να ενώσουν τις δυνάμεις τους όλες οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες για να την νικήσουν το 1812. Μετά από αυτήν την περίοδο η Γαλλία με τη Μεγάλη Βρετανία, σαν οι δυο από τις ελάχιστες καπιταλιστικά αναπτυγμένες χώρες τότε, προσπάθησαν να επεκτείνουν τις σφαίρες επιρροής τους παγκόσμια. Οι αποικίες χρειάζονταν για την πρώιμη ανάπτυξη του καπιταλισμού για την εξασφάλιση εγγυημένων αγορών και φτηνών πρώτων υλών. Έτσι οι δύο αυτές χώρες μοίρασαν μεταξύ τους το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου. Όταν η Γερμανία και μετά η Ιταλία, μπήκαν κι αυτές στον όμιλο των καπιταλιστικών χωρών. άρχισαν κι αυτές να ψάχνουν για αποικίες σε ότι είχε απομείνει στα υπόλοιπα μέρη του πλανήτη. Ο ανταγωνισμός ανάμεσα τους άρχισε να οξύνεται γεγονός που οδήγησε στον Α΄ Παγκ. Πόλεμο.

Αυτός ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος χαρακτηρίστηκε από πολλές μυστικές διαπραγματεύσεις για την ανακατανομή των αποικιών. Στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι Μεγάλες Δυνάμεις έβλεπαν την περιοχή σαν ένα από τα σημαντικότερα λάφυρα εν όψει του διαμελισμού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας που θεωρείτο τότε ο 'ασθενής της Ευρώπης'. Η οθωμανική αυτοκρατορία περιλάμβανε απέραντες περιοχές στη Μέση Ανατολή συμπεριλαμβανομένης της Συρίας, Λιβάνου, Ιράκ, Παλαιστίνης, Ιορδανίας κλπ.

Με την στρατιωτική νίκη τους απέναντι στην Οθωμανική αυτοκρατορία, η Βρετανία και η Γαλλία, προχώρησαν στο μεταξύ τους μοίρασμα μεγάλων περιοχών της Μ. Ανατολής.

Όπως όλες οι υπόλοιπες αποικιακές χώρες έτσι κι η Γαλλία υπήρξε μια τρομερά καταπιεστική δύναμη. Ενώ στη Μέση Ανατολή και την Ινδοκίνα (Βιετνάμ, Καμπότζη και Λάος) η Γαλλία συμπεριφέρθηκε σαν μια στυγνή αποικιακή δύναμη, στη βόρεια Αφρική (Αλγερία και Τυνησία) προχώρησε ένα βήμα περισσότερο και κήρυξε τις χώρες αυτές σαν τμήμα του γαλλικού εδάφους. Οι Γάλλοι ακολούθησαν μια πολιτική που στόχευε στην αντικατάσταση του γηγενούς πληθυσμού με γάλλους πολίτες. □ρπαξαν τη γη που ανήκε στους □ραβες απλά επειδή οι άραβες ιδιοκτήτες δεν είχαν τα κατάλληλα έγγραφα (κάτι ασυνήθιστο για την τότε εποχή). Οι Γάλλοι διαρκώς μείωναν τα κονδύλια για την παιδεία θεωρώντας τους □ραβες σαν κατάλληλους μόνο για ανειδίκευτη εργασία. Οι διάφορες εξεγέρσεις και διαμαρτυρίες του ντόπιου πληθυσμού καταστάληκαν με πρωτοφανή βαρβαρότητα. Ο αλγερινός πόλεμος για την ανεξαρτησία 1954–57 ήταν ιδιαίτερα βάναυσος και αιματηρός. Κι αυτό γιατί η Αλγερία όπου κατοικούσαν ένα εκατομμύριο Γάλλοι εκεί ήταν η «τελευταία γραμμή» για την Γαλλία.

Ο βιετναμέζικος λαός μετά το τέλος του Β΄ Παγκ. Πολέμου εξεγέρθηκε ενάντια στους Γάλλους κηρύσσοντας την ανεξαρτησία της χώρας. Η Γαλλία προσπάθησε να ανακτήσει την αποικία της αλλά ηττήθηκε το 1954. Όταν έφυγαν οι Γάλλοι από το Βιετνάμ τη θέση τους προσπάθησαν να πάρουν οι αμερικανοί οδηγώντας σ΄ έναν άλλο αιματηρό πόλεμο στο Βιετνάμ στον οποίο και ηττήθηκαν τελικά το 1975.

Ο γαλλικός στρατός έκανε απόβαση πρώτη φορά στο Λίβανο, το 1860, πριν από 150 χρόνια. Και τότε πήγαινε ως «ειρηνευτική δύναμη», για να σώσει υποτίθεται τους Μαρωνίτες χριστιανούς από τις σφαγές των Δρούζων. Στην πραγματικότητα πήγαινε για να υπερασπίσει τα συμφέροντα του γαλλικού καπιταλισμού. Το 1920 μετά τον Α΄ Παγκ. Πόλεμο ο Λίβανος και η Συρία έγιναν γαλλικές αποικίες μέχρι το 1946 οπόταν αποσύρθηκαν οριστικά από το Λίβανο μετά από μια εξέγερση σε Λίβανο και Συρία έχοντας βομβαρδίσει για άλλη μια φορά τη Δαμασκό.

Όμως οι πρώην αποικιοκράτες ποτέ δεν έπαψαν να πυροδοτούν τις θρησκευτικές διαφορές για να μπορούν μέσα από το ''διαίρει και βασίλευε'' να έχουν τον έλεγχο στην περιοχή. Μετά την ανεξαρτησία και για ν΄ αποκλείσουν τον έλεγχο της Συρίας που είχε αραβική πλειοψηφία, χαράχτηκαν τα σύνορα του Λιβάνου έτσι ώστε η πλειοψηφία στο Λίβανο να είναι οι Μαρωνίτες χριστιανοί με την ηγεσία των οποίων, οι Γάλλοι εξακολουθούσαν να έχουν σχέσεις. Οι αιματηροί εμφύλιοι πόλεμοι και η σημερινή κατάσταση στο Λίβανο έχουν τις ρίζες τους στην πολιτική των Γάλλων αποικιοκρατών από εκείνη την εποχή.

Μια ματιά στην βαρβαρότητα που έφεραν προηγούμενες ''Ανθρωπιστικές επεμβάσεις'' με τη συμμετοχή της Γαλλίας και άλλων ιμπεριαλιστικών χωρών είναι αρκετή για να καταλάβουμε τι σημαίνει η «ειρηνευτική» ανάμιξη τους. Η Γαλλία έχει επέμβει στην Αφρική 35 φορές μέσα στα τελευταία 20 χρόνια με πρόσφατη την επέμβαση της Γαλλίας, ΗΠΑ, Ιταλίας, Βελγίου στη Σομαλία το 1992–94 και στη Ρουάντα 1993. Ο στόχος όλων των επεμβάσεων ήταν να στηρίξουν τα δικτατορικά καθεστώτα ή να εγκαταστήσουν νέα καθεστώτα μαριονέτες της Δύσης. Ακόμα και σήμερα η Γαλλία έχει στρατεύματα σε διάφορες πετρελαιοπαραγωγικές χώρες της Αφρικής.

Αυτό είναι το μαύρο μητρώο της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας, την χώρα με την οποία ο Παπαδόπουλος έχει συνάψει στρατιωτική συμφωνία. Μια συμφωνία που ανακοινώθηκε με θριαμβολογίες και χαιρετίστηκε από ολόκληρη την ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία και που παραχωρεί στρατιωτικές, ναυτικές και αεροπορικές διευκολύνσεις στη Γαλλία για να συνεχίσει στα βήματα του βρόμικου παρελθόντος του γαλλικού ιμπεριαλισμού!

Δημήτρης Χατζηδημητρίου

«Ο κόσμος μισεί την κατοχή. Θέλει να φύγουν»

Ο Σάμι Ραμαντάνι είναι πανεπιστημιακός στη Βρετανία και πρώην πολιτικός πρόσφυγας επί καθεστώτος Σαντάμ Χουσεϊν. Μίλησε στην εφημερίδα Socialist Worker του Λονδίνου για την κατάσταση που διαμορφώνεται στο Ιράκ.

– Ποιες πιστεύεις ότι θα είναι οι επιπτώσεις της «κλιμάκωσης» και της εφόδου στη Βαγδάτη; Μπορούν οι ΗΠΑ να «σταθεροποιήσουν» την κατοχή;

Πιστεύω ότι το αποτέλεσμα θα είναι η κλιμάκωση της βίας. Οι Αμερικάνοι αυταπατώνται αν πιστεύουν ότι μπορούν να ελέγξουν πλήρως την πρωτεύουσα. Η Βαγδάτη είναι αναφανδόν κατά της κατοχής –κι αυτό είναι το βασικό πρόβλημά τους. Αν οι ΗΠΑ δεν αναγνωρίσουν αυτή την πραγματικότητα που είναι η πηγή της βίας, και δεν φύγουν από τη χώρα τότε η βία θα συνεχιστεί. Ο Μπους πιστεύει ότι με την αύξηση των στρατευμάτων θα μπορέσει να αλλάξει τους συσχετισμούς δύναμης στη χώρα. Αυτό είναι πολύ απίθανο.

– Ποιοι θα είναι οι κυριότεροι στόχοι της νέας επίθεσης του αμερικάνικου στρατού;

Κυρίως η αντίσταση που χτυπάει τις αμερικάνικες δυνάμεις. Αμφιβάλω αν οι ΗΠΑ ενδιαφέρονται καθόλου για τρομοκρατικές επιθέσεις που στοχεύουν αμάχους, όπως οι βόμβες που σκάνε σε αγορές γεμάτες κόσμο, συνήθως σε περιοχές με μεικτό πληθυσμό.

Ο «Στρατός του Μάχντι» του Μοκτάντα αλ Σαντρ είναι ένας παράγοντας στους υπολογισμούς των ΗΠΑ. Τον θεωρούν εμπόδιο στη κατοχή. Το μεγαλύτερο μέρος της προπαγάνδας εναντίον του είναι αβάσιμο, για παράδειγμα αμφιβάλω αν ο Σαντρ εγκρίνει τις επιθέσεις σε σουνίτες.

Η αμερικάνικη προπαγάνδα κατηγορεί και το Ιράν. Είναι κομμάτι της πολιτικής εκστρατείας που συνοδεύει την στρατιωτική, μια «πολιτική κλιμάκωση», ας πούμε. Για παράδειγμα, οι ΗΠΑ ισχυρίζονται ότι το Ιράν βρίσκεται πίσω από το πρόσφατο κύμα των βομβιστικών επιθέσεων αν και οποιαδήποτε ρεαλιστική εκτίμηση της κατάστασης οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το Ιράν δεν ευθύνεται για αυτές τις επιθέσεις.

Ομως, οι ΗΠΑ θα λένε οτιδήποτε για να αποφύγουν να αντικρύσουν την πραγματικότητα: ο κόσμος τους μισεί και θέλει να φύγουν. Οι ΗΠΑ θα επιστρατεύσουν δυνάμεις για να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό, θα βομβαρδίσουν πόλεις, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Αυτό που βλέπουμε δεν είναι νέο. Ας θυμηθούμε το Βιετνάμ μετά την επίθεση της Τετ το 1968. Οι ΗΠΑ είχαν καταλάβει στρατηγικά ότι δεν πρόκειται να κερδίσουν τον πόλεμο, παρόλα αυτά έμειναν στο Βιετνάμ για ακόμα εφτά χρόνια. Εστησαν μια κυβέρνηση–μαριονέτα, βομβάρδισαν τη Καμπότζη και το Λάος κι όλα αυτά τα έκαναν σαν προετοιμασία για την αποχώρησή τους θέλοντας να αφήσουν πίσω ένα «δικό» τους καθεστώς και μερικές στρατιωτικές βάσεις. Φαίνεται ότι αυτή είναι η στρατηγική τους και στο Ιράκ και προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο στις ΗΠΑ ότι «σταθεροποιούν» τη χώρα.

– Ποιο ρόλο παίζει η κατοχή του Ιράκ στην ευρύτερη στρατηγική των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή; Και ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζει αυτή η στρατηγική;

Αυτή τη στιγμή οι ΗΠΑ χτίζουν μια μεγάλη συμμαχία στην περιοχή που θυμίζει τη συμμαχία που έχτισαν στη δεκαετία του '80 όταν υποστήριξαν τον Σαντάμ Χουσεϊν ενάντια στο Ιράν. Τώρα προσπαθούν να ξαναχτίσουν αυτή τη συμμαχία, και κάποια απομεινάρια του καθεστώτος του Σαντάμ και άλλοι σοβινιστές εθνικιστές στο Ιράκ είναι έτοιμοι να συνεργαστούν με τις ΗΠΑ, θεωρώντας ότι ένας πόλεμος με το Ιράν θα τους δυναμώσει.

Τα άλλα προβλήματα έχουν να κάνουν με τους Κούρδους και την Τουρκία. Η ηγεσία των Κούρδων στο Ιράκ είναι μοιρασμένη ανάμεσα στην «Πατριωτική Ενωση» του Τζαλάλ Ταλαμπανί και το Δημοκρατικό Κόμμα του Μασούντ Μπαρζανί. Και οι δυο τους θέλουν την πόλη του Κιρκούκ, που βρίσκεται λίγο έξω από την κουρδική ζώνη αλλά τσακώνονται για το ποιανού οι δυνάμεις θα ελέγξουν την πόλη.

Εντωμεταξύ η Τουρκία που έχει ένα μεγάλο κουρδικό πληθυσμό δεν θέλει να ελέγξουν το Κιρκούκ κουρδικές δυνάμεις. Είναι πιθανό η Τουρκία να επέμβει στρατιωτικά χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία τον τουρκομανικό πληθυσμό της πόλης. Επίσης, η Τουρκία φοβάται ότι οι Κούρδοι μελλοντικά μπορεί να ανακηρύξουν ένα ανεξάρτητο κράτος και γι' αυτό πιέζει τις ΗΠΑ να εξασφαλίσουν ότι κάτι τέτοιο δεν θα συμβεί. Το Κιρκούκ μοιάζει με ένα βαρέλι μπαρούτι έτοιμο να εκραγεί όλων των ειδών οι εντάσεις απειλούν να έρθουν στην επιφάνεια.

Ολα αυτά σημαίνουν ότι το αντιπολεμικό κίνημα στη Βρετανία είναι πιο σημαντικό από ποτέ. Τόσο για να χτίσει την αλληλεγγύη με τον λαό του Ιράκ όσο και για να αναγκάσει την βρετανική κυβέρνηση να τα σπάσει με τις ΗΠΑ. Από στρατιωτικής πλευράς ο ρόλος της Βρετανίας στο Ιράκ είναι μικρός, αλλά πολιτικά, παίζει σημαντικό ρόλο στα σχέδια των ΗΠΑ. Αν πετύχουμε αυτό το στόχο, τότε οι ΗΠΑ θα απομονωθούν διεθνώς. Αυτό θα είναι ένα μεγάλο πλήγμα για τον Μπους τόσο σε διεθνές επίπεδο όσο και μέσα στην Αμερική.

Συνέντευξη με τον Jimmy Massey (IVAW)

«Ο Στρατός υπόσχεται να σου δώσει λεφτά για να σπουδάσεις. Αλλα πρώτα πρέπει να πας να σκοτώσεις»

Ο Τζίμι Μάσεϊ, είναι πρώην λοχίας των Πεζοναυτών και μέλος της οργάνωσης «Βετεράνοι του Ιράκ ενάντια στον Πόλεμο». Βρέθηκε στην Ελλάδα καλεσμένος από την Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο για να μιλήσει στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο στο Σύνταγμα στις 17 Μάρτη. Μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη, την εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος για τον πόλεμο και το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ.

Πες μας για τους «Βετεράνους του Ιράκ ενάντια στον Πόλεμο». Πώς ξεκινήσατε, ποια είναι η δράση σας;

Ξεκινήσαμε την οργάνωσή μας το καλοκαίρι του 2004. Στην αρχή ήμασταν εφτά μέλη, ήμουν ένας από τα ιδρυτικά μέλη. Ο πρωταρχικός σκοπός της οργάνωσής μας είναι να σταματήσει ο πόλεμος στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, να προωθήσουμε την ειρήνη και την κατανόηση και επίσης να εξασφαλίσουμε ότι οι αμερικάνοι στρατιώτες που πολεμάνε στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν θα πάρουν επαρκή ιατρική και οικονομική βοήθεια από την αμερικάνικη κυβέρνηση. Επίσης θέλουμε να εξασφαλίσουμε ότι οι τραυματισμένοι πολίτες του Ιράκ και του Αφγανιστάν θα λάβουν την καλύτερη ιατρική βοήθεια που μπορούμε να δώσουμε. Εμείς, οι Αμερικάνοι, κάναμε τη ζημιά, εμείς πρέπει να πληρώσουμε για να διορθωθεί.

Τώρα είμαστε περισσότερα από 300 μέλη στους «Βετεράνους του Ιράκ ενάντια στο Πόλεμο» που είναι σκορπισμένα σε όλο τον κόσμο. Πολλά από τα μέλη μας θέλουν να παραμείνουν ανώνυμοι γιατί υπηρετούν σε μάχιμες μονάδες του στρατού. Εγώ έχω δεχτεί πολλές απειλές ακόμα και για θάνατο και έτσι καταλαβαίνετε ότι είναι πολύ δύσκολο να μιλήσεις ανοιχτά αν δεν είσαι προετοιμασμένος να αντιμετωπίσεις τέτοιους κινδύνους.

Δουλεύουμε με διάφορα προγράμματα και οργανώσεις. Κάποιες από αυτές είναι το «πριν καταταγείς». Βοηθάμε δηλαδή να απλωθεί η «εναλλακτική» πληροφόρηση όσο γίνεται πλατύτερα με σκοπό να απαντήσουμε στη προπαγάνδα που χρησιμοποιεί ο στρατός για να προσελκύσει νέους ανθρώπους να καταταγούν. Πηγαίνουμε σε σχολεία, σε σχολές και μιλάμε στη νεολαία. Ο στρατός υπόσχεται ότι θα σου δώσει πολλά λεφτά για να πας σε μια σχολή. Αλλά δυστυχώς θα πρέπει πρώτα να πας σε μια ξένη χώρα και να σκοτώσεις πρώτα αν θέλεις να σπουδάσεις μετά. Αυτό προσπαθούμε να πούμε στα νέα παιδιά. Στις ΗΠΑ αν δεν καταφέρεις να συνεχίσεις μετά το σχολείο σπουδές ή τις εγκαταλείψεις επειδή δεν έχεις λεφτά, οι πιθανότητες να καταλήξεις στο στρατό είναι πραγματικά αστρονομικές.

Ενας από τους λόγους που εγώ πήγα στο στρατό είναι ότι δεν είχα λεφτά να πάω σε σχολή. Διάβαζα για να γίνω μηχανικός αυτοκινήτων και ξέμεινα από λεφτά και είπα είτε θα κάνω κάτι ή θα γυρίσω σπίτι να με τρέφει η μάνα μου. Στην πραγματικότητα τη στιγμή που κατατάχτηκα ήμουν άστεγος, ζούσα στους δρόμους στη Νέα Ορλεάνη. Πλησίασα ένα στρατολογητή των Πεζοναυτών και του είπα αν μου αγοράσεις ένα χάμπουργκερ από τα Μακντόναλντ θα ακούσω τι έχεις να «πουλήσεις». Αυτός ρώτησε αν έχω πάρει απολυτήριο γυμνασίου και όταν του είπα ναι, μου είπε θα σου αγοράσω ένα Μπιγκ Μακ. Ετσι πήγα στους Πεζοναύτες, ήταν αμέσως μετά τον Πρώτο Πόλεμο του Κόλπου το 1992, γιατί μου φάνηκε καλύτερη απόφαση από το να ζω στους δρόμους της Νέας Ορλεάνης.

Οταν μπήκα πρώτη φορά στο Ιράκ, μέσα Μάρτη του 2003, η πρώτη πόλη μετά τα σύνορα με το Κουβέιτ ήταν το Σάφγουαν. Περίμενα να δω μια «τριτοκοσμική» χώρα. Δεν ήταν αυτό που είδα. Επίσης ο κόσμος μας υποδέχτηκε καλά. Δεν υπήρξε αντίσταση. Αν ένας Αμερικάνος σας πει ότι πολέμησε για το Ιράκ θα λέει ψέματα. Ο ιρακινός λαός ήθελε δημοκρατία και ελευθερία, αλλά τη δικιά του όπως θα την επέλεγε αυτός, όχι τη δικιά μας που θέλαμε να του επιβάλλουμε. Ομως, ο ιρακινός λαός είδε από πολύ νωρίς τη βαρβαρότητα των αμερικάνικων δυνάμεων. Οταν έγινε το Αμπου Γκράιμπ, πίστευα πια ότι αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Είπαν, πώς μπορείτε να μας βασανίζετε και μάλιστα στο ίδιο μέρος που έκανε τα βασανιστήριά του ο Σαντάμ.

Στο στρατόπεδό μας στο Κουβέιτ μας επισκέπτονταν «ενσωματωμένοι» δημοσιογράφοι από διάφορα κανάλια. Τους κάναμε μια ξενάγηση και τους λέγαμε «Τα βλέπετε όλα αυτά; Τα τρόφιμα, τα ιατρικά εφόδια; Είναι για τον λαό του Ιράκ». Οταν φύγαμε από το Κουβέιτ για το Ιράκ μας διέταξαν να αφήσουμε όλα αυτά τα εφόδια πίσω. Από την αρχή λοιπόν, ο αμερικάνικος στρατός έλεγε ψέματα στο λαό του Ιράκ και στον υπόλοιπο κόσμο.

Επρεπε να διώξω ένα διαβητικό παιδάκι, λιγότερο από δέκα χρονών, επειδή δεν είχα ινσουλίνη να δώσω. Το είχε φέρει η οικογένειά του στο στρατόπεδό μου στο Καρμπάλα ζητώντας βοήθεια. Μίλησα με το στρατιωτικό γιατρό στον ασύρματο. Ηρθε, κοίταξε το παιδάκι και είπε δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Και τρελάθηκα, του είπα διαθέτουμε τόσα εφόδια, τόσα τρόφιμα, και δεν μπορείς να δώσεις λίγη ινσουλίνη σε ένα διαβητικό παιδί;

Τί κάνουμε εδώ;

Μετά από δεκατρία χρόνια κυρώσεων, αυτός ο λαός δεν είχε τη θέληση, τις δυνάμεις να πολεμήσει. Αυτό άλλαξε δραματικά. Πώς μπορείς να πεις σε έναν 25χρονο Ιρακινό, που είδε τον αδελφό του να δολοφονείται βάρβαρα και αναίτια σε ένα φυλάκιο των Πεζοναυτών, να μην πάει στους «τρομοκράτες»; Για την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού στο Ιράκ δεν είναι «τρομοκράτες» είναι μαχητές της ελευθερίας.

Ο αμερικάνικος στρατός έχει ανακοινώσει ότι αυτός ο πόλεμος δεν κερδίζεται. Και ακόμα περισσότερο, ανώτατοι αξιωματικοί δηλώνουν ότι όσο μένουμε εκεί τόσο πιο επικίνδυνο γίνεται. Θέλουν όμως να ξεκινήσουν έναν αεροπορικό πόλεμο ενάντια στο Ιράν και στη Συρία. Αυτό νομίζω ήταν το σχέδιο από την αρχή.

Θυμάμαι ότι μπήκαμε σε μια εγκαταλειμένη βάση τεθωρακισμένων κοντά στο άγαλμα του Σαντάμ που είδατε τότε να πέφτει. Μας διέταξαν να ψάξουμε και να συλλέξουμε πυρομαχικά και ότι άλλο. Βρήκαμε αμέτρητα κιβώτια με αμερικάνικα πυρομαχικά που ήταν εκεί από την εποχή του πολέμου Ιράν–Ιράκ. Ακόμα και αμερικάνικα τανκς υπήρχαν εκεί! Οι πεζοναύτες μου ερχόταν και με ρωτούσαν «Λοχία, τι δουλειά έχουν εδώ αμερικάνικα τανκς;!» ήταν αποσβολωμένοι, έβλεπαν όπλα του Σαντάμ ζωγραφισμένα με αμερικάνικες σημαίες! Τελικά, αρχίσαμε να νιώθουμε ότι είμαστε απλά κρέας για τα κανόνια.

Στις 27 Γενάρη είχατε μια τεράστια διαδήλωση στην Ουάσιγκτον. Είμαστε μπροστά σε μια νέα ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος στην Αμερική;

Ναι, το κίνημα ειρήνης αναζωογονείται και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό, που η αμερικάνικη κυβέρνηση στήνει τις δικές της οργανώσεις για να στριμώξει τα κινήματα ειρήνης. Βετεράνοι γράφονται σε τέτοιες φιλοκυβερνητικές οργανώσεις και παίρνουν λεφτά. Πάνε για παράδειγμα στην ΜακΝτόνελ Ντάγκλας [την εταιρεία που φτιάχνει τα F–16] και λένε δώστε μας 20.000 δολάρια. Τέτοια πράγματα έχουν αρχίσει να γίνονται τώρα τελευταία, γιατί η αμερικάνικη κυβέρνηση μας βλέπει σαν πραγματική απειλή. Και επίσης το να «ακουστείς» στα ΜΜΕ είναι σχεδόν αδύνατον. Είχαμε 500.000 ανθρώπους τον Γενάρη στην Ουάσιγκτον. Κι όμως, ήταν στα «ψιλά» των ειδήσεων, πιο πολύ ακούστηκε η πορεία στο εξωτερικό. Πράγματι λοιπόν, μεγαλώνει το κίνημα και η κυβέρνηση προσπαθεί να το καταστείλει.

Αυτό που κάναμε ήταν να προσπαθήσουμε να οργανώσουμε αντιπολεμικές ομάδες και κινήσεις σε Πολιτείες και περιοχές που ψήφιζαν παραδοσιακά Ρεπουμπλικάνους. Και πέτυχαν. Αυτό φάνηκε στις εκλογές που έγιναν για το Κογκρέσο. Πολλές από τις περιοχές που είχαν ψηφίσει την επανεκλογή του Μπους, τώρα τους μαύρισαν, εξαιτίας του πολέμου. Αυτό έγινε για παράδειγμα στη δυτική Βόρεια Καρολίνα που ζω τώρα, για δώδεκα και παραπάνω χρόνια οι Ρεπουμπλικάνοι είχαν εκεί μια μεγάλη και «σίγουρη» πλειοψηφία.

Η αμερικάνικη κυβέρνηση συνειδητοποίησε τη στροφή που συντελείται και θέλει να την σταματήσει, γιατί έρχονται και εκλογές το 2008. Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία για το αμερικάνικο κίνημα ειρήνης να έχει όσο γίνεται περισσότερη διεθνή υποστήριξη. Είναι πολύ κρίσιμο για μας το επόμενο διάστημα. Αν δεν τους σταματήσουμε, το Ιράν και η Συρία θα είναι ο επόμενος στόχος.

Τα πράγματα αλλάζουν. Μετά το Βιετνάμ, κατά τη γνώμη μου, το κίνημα ειρήνης στις ΗΠΑ στην πραγματικότητα σταμάτησε. Επρεπε να ξεκινήσουμε να πιάσουμε αυτό το νήμα από την αρχή. Ηταν ένας πολύ δύσκολος δρόμος. Αν δεν ήταν άνθρωποι σαν την Σίντι Σίχαν, που κατάφερε να ενώσει τόσες χιλιάδες διαφορετικούς ανθρώπους για ένα σκοπό, δεν ξέρω που θα είμαστε.

Οι φοιτητές έπαιξαν πραγματικά σημαντικό ρόλο στην αναζωογόννηση του κινήματος. Οταν πάω σε σχολεία και σχολές, τις συγκεντρώσεις τις έχουν οργανώσει ομάδες φοιτητών και εκπαιδευτικού προσωπικού. Μέχρι πριν δυο τρία χρόνια αυτά τα πράγματα, τέτοιες ομάδες και δραστηριότητες, δεν υπήρχαν. Ξεκίνησαν από τότε που έκανε την κατασκήνωσή της η Σίντι Σίχαν.

Αυτό που βλέπω είναι μια μεγάλη στροφή στην «κουλτούρα» του κόσμου στην Αμερική. Από μια νοοτροπία σχεδόν «νεοναζιστική» στην αρχή του πολέμου, τώρα σε μια νοοτροπία που έχει στο κέντρο της την ειρήνη. Στην αρχή όσοι ήταν υπέρ του πολέμου ακούγονταν δυνατά, μπορούσαν να μας βρίζουν «προδότες» κλπ. Τώρα τους έχει κοπεί αρκετά η φωνή.

Επίσης ο κόσμος έχει αρχίσει να συνειδητοποιεί κι άλλα πράγματα. Είμαι από την Νέα Ορλεάνη. Πώς μπορούμε να την ανοικοδομήσουμε, όταν όλα τα λεφτά πάνε για τον πόλεμο; Οι επόμενες γενιές θα πληρώνουν ακόμα γι' αυτό τον πόλεμο, όταν ο κύριος Μπους θα έχει πεθάνει.

Πιστεύω ότι ο αμερικάνικος λαός έχει αρχίσει να καταλαβαίνει ότι δεν μπορούμε πια να χρησιμοποιούμε τον ιμπεριαλισμό για να κυριαρχούμε στο κόσμο με σκοπό το κέρδος. Ο λαός έχει επιτέλους ξυπνήσει απ' αυτό τον πόλεμο, εξαιτίας όλων των ψεμάτων, των τεράστιων ψεμάτων που άκουσε. Από τους Δίδυμους Πύργους μέχρι το ουράνιο που υποτίθεται ήθελε ο Σαντάμ από την Αφρική, μέχρι τα βιοχημικά όπλα που υποτίθεται διέθεται. Ο αμερικάνικος λαός δεν μπορεί πια να κρατάει τα μάτια κλειστά.

Τί έχεις να πεις στο αντιπολεμικό κίνημα εδώ;

Θέλω να στείλετε αυτό το μήνυμα στην Αμερική και παντού με τη δράση σας. Τα αμερικάνικα στρατεύματα πρέπει να αποσυρθούν αμέσως από το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Οι Αμερικάνοι πρέπει να πληρώσουν για όλες τις καταστροφές που έκαναν. Αναγνώριση του Διεθνούς Δικαστηρίου και να οδηγηθούν σε αυτό όλοι οι υπεύθυνοι για αυτόν τον πόλεμο.

Πείτε στον αμερικάνικο λαό να καταψηφίσει όλους τους γερουσιαστές και αντιπροσώπους στο Κογκρέσο που ψήφισαν και στηρίζουν αυτό τον πόλεμο. Είναι εγκληματίες πολέμου όσο είναι κι ο Μπους Και, η γερουσιαστής Χίλαρι Κλίντον, είναι κι αυτή εγκληματίας πολέμου, αφού από την αρχή στήριξε φανατικά αυτόν τον πόλεμο. Δεν την υποστηρίζουμε.

Αμερικανοί φαντάροι «Δεν πολεμάμε για τον Μπους»

Το μίσος ενάντια στον πόλεμο του Ιράκ μεγαλώνει ακόμα και μέσα στον ίδιο τον αμερικανικό στρατό. Ο Ερέν Ουατάντα, ένας λοχαγός του στρατού των ΗΠΑ, αρνήθηκε να πολεμήσει στο Ιρακ και καταδικάστηκε από το στρατοδικείο. Η δίκη του, όμως, ακυρώθηκε λόγω "κακοδικίας" και αναμένεται να επαναληφθεί σύντομα.

Η άρνηση του –όπως και άλλων συναδέλφων του– να πολεμήσει στο Ιράκ ενθαρρύνει και άλλους στρατιώτες να ορθώσουν το ανάστημά τους ενάντια στον πόλεμο του Μπους.

Κάποιοι εν ενεργεία στρατιώτες των ΗΠΑ έχουν προτιμήσει να περάσουν από τα σύνορα στον Καναδά αντί να πολεμήσουν στο Ιράκ.

Ο Πάτρικ Χαρτ έφτασε στον Καναδά τον Αύγουστο του 2005, ύστερα από εννιάμιση χρόνια υπηρεσίας στον αμερικανικό στρατό. Ηταν λοχίας στην 101η αερομεταφερόμενη μεραρχία.

«Είχα ήδη υπηρετήσει ένα χρόνο στο Ιράκ και είδα πολλούς καλούς φίλους να γυρίζουν πίσω τραυματισμένοι ή τρελαμένοι, με τα μυαλά τους όχι όπως πριν. Είμαι και πατέρας και πολλοί νεώτεροι στρατιώτες έρχονταν σε μένα και με ρώταγαν τι πιστεύω για τον πόλεμο στο Ιράκ. Ενας με έβαλε, μάλιστα, και σε μια σελίδα στο ίντερνετ που έδιχνε τον Τζορτζ Γκάλογουεϊ να μιλάει στην αμερικανική Γερουσία. Ολες οι ερωτήσεις που άκουγα εκείνη τη στιγμή να απευθύνει ο κύριος Γκάλογουεϊ στην Γερουσία μας ήταν και δικές μας ερωτήσεις και αυτοί δεν είχαν απαντήσεις.

Δεν θα βάλω σε κίνδυνο ούτε τον εαυτό μου ούτε κανέναν άλλο για κάτι άχρηστο και όταν η κυβέρνηση για την οποία πολεμάς είναι ανέντιμη για τις προθέσεις της στο Ιράκ.

Εχασα την πίστη μου στη υπόθεση. Οπως γίνεται σε όλες τις δουλιές, αν πηγαίνεις βρίζοντας, δεν θα είσαι και στα καλύτερά σου. Και αν δεν είμαι στις καλές μου στο Ιράκ, κάποιοι θα πεθάνουν. Δεν θα μπορούσα να συνεχίσω να ζω αν γινόμουνα υπεύθυνος για τον αναίτιο θάνατο κάποιου».

Ρωτήσαμε τον Πάτρικ για το ηθικό μέσα στον στρατό. «Νομίζω ότι έχω πετύχει μερικούς τρελαμένους που ήθελαν, πραγματικά, να πάνε εκεί και το πλήρωσαν ακριβά αλλά συνέχισαν να δέχονται την πλύση εγκεφάλου.

Οι περισσότεροι, όμως, δεν ήθελαν να πάνε. Οσο φουντώνει η πολεμική προσπάθεια, νομίζω, θα αρχίσουν να έρχονται περισσότεροι εδώ στον Καναδά.

Υποδοχή

Ο περισσότερος κόσμος στον Καναδά συχαίνεται και τον Μπους και τους νεοσυντηρητικούς του στον Λευκό Οίκο. Οι Καναδοί μας υποδέχτηκαν με ανοιχτές αγκαλιές. Αλλά η κυβέρνηση δεν έχει δεχτεί ακόμα την ιδέα να μας αφήσει να μείνουμε. Ούτε, όμως, μας στέλνουν πίσω στις ΗΠΑ.

Το μήνυμά μου σε αυτούς που διαδηλώνουν είναι ότι αν θέλει κανείς να υποστηρίξει τα στρατεύματά μας θα πρέπει να ακούσει τι λένε και οι ίδιοι και οι οικογένειές τους. Αν το κάνετε αυτό, νομίζω ότι, θα ανακαλύψετε ότι οι περισσότεροι δεν θέλουν να έχουν καμιά ανάμειξη με αυτόν τον επιθετικό πόλεμο.

Αν θέλει η κυβέρνηση να θέσει σε κίνδυνο τους στρατιώτες θα πρέπει να έχει έναν πολύ καλό λόγο. Εχουμε χάσει ήδη πάρα πολλούς

Βρετανούς και Αμερικανούς νέους όπως και εκατοντάδες χιλιάδες Ιρακινούς, που οι κυβερνήσεις μας αποκαλούν "παράπλευρες απώλειες". Μη γίνετε ένα με αυτό».

Η Καρολάιν Εγκαν ανήκει στην οργάνωση Υποστηριξης των Αρντών του Πολέμου. Την περίοδο του Βιετνάμ συμμετείχε σε μια αντίστοιχη κίνηση. «Δουλεύουμε άμεσα με 46 αμερικανούς φαντάρους που έχουν περάσει τα σύνορα. Αλλά οι εκτιμήσεις υπολογίζουν ότι υπάρχουν τουλάχιστον 200 ακόμα αρνητές που, όμως, δεν έχουν κάνει αίτηση για να τους αναγνωριστεί αυτή τους η ιδιότητα.

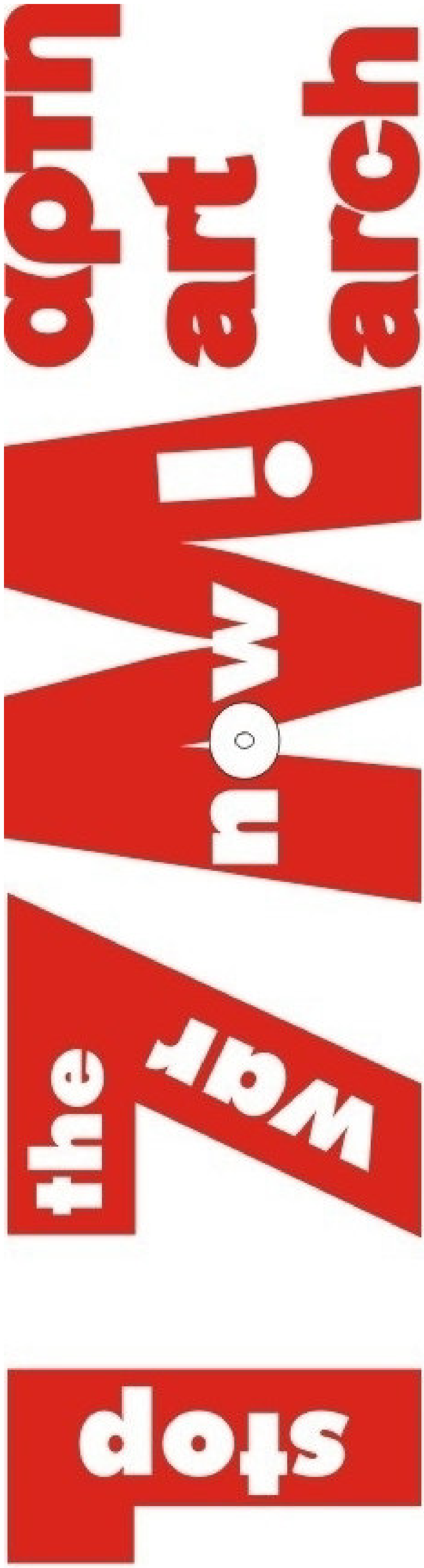
Προς το παρόν αυτό που κάνουν είναι να κάνουν αίτηση σαν πρόσφυγες. Η καμπάνιά μας, όμως, πιέζει την καναδική κυβέρνηση να τους αναγνωρίσει σαν Αρντές Πολέμου και να τους επιτρέψει να μείνουν – όπως είχε γίνει και με τους 60.000 Αμερικανούς που είχαν αντισταθεί ή εγκαταλείψει τον στρατό των ΗΠΑ την περίοδο του Βιετνάμ.

Η υποστήριξη από τους Καναδούς είναι πολύ ισχυρή. Τα συνδικάτα, οι οργανώσεις της εκκλησίας, οι φοιτητές κλπ είναι πολύ ενεργοί στην καμπάνια. Ο κόσμος άνοιξε τα σπίτια του στους αρνητές και είναι πολύ γεναιόδωρος. Η κοινή γνώμη είναι μαζί τους.

Την περίοδο του Βιετνάμ αυτοί που έρχονταν είχαν συνήθως κάποιο παρελθόν στο φοιτητικό και το αντιπολεμικό κίνημα των ΗΠΑ. Οι σημερινοί αρνητές δεν είχαν καμιά πολιτική δράση πριν από τον στρατό. Οι αποφάσεις τους είναι συνήθως προσωπικές, στηριγμένες στην εμπειρία τους στο Ιράκ και την απογοήτευση που εισπράτουν συνειδητοποιώντας τον ρόλο του αμερικανικού στρατού.

Από τότε που ο Μπους ανακοίνωσε την αύξηση των δυνάμεων στο Ιράκ ο αριθμός των αρνητών έχει μεγαλώσει –από έναν ανά μήνα περίπου τους προηγούμενους μήνες σε ένα την εβδομάδα. Περιμένουμε να συνεχιστεί αυτή η αύξηση. Η σθεναρή αντίθεση του αμερικανικού λαού απέναντι στον πόλεμο τους δίνει την αυτοπεποίθηση να πούνε όχι.»

Περισσότερες πληροφορίες στην διεύθυνση www.resisters.ca

Παγκόσμια αντιπολεμική διαδήλωση ενάντια στους πολέμους και τις κατοχές.

Το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ που συναντήθηκε στο Ναϊρόμπι (Γενάρης 2007) κήρυξε την 17η Μάρτη, τέταρτη επέτειο της εισβολής στο Ιράκ, παγκόσμια μέρα διαμαρτυρίας ενάντια στον πόλεμο.

Τα τέσσερα χρόνια από το ξεκίνημα του πολέμου στο Ιράκ κόστισαν μέχρι τώρα τη ζωή σε περισσότερους από 650.000 Ιρακινούς και πάνω από 3.000 αμερικανούς στρατιώτες.

Καθώς οι ΗΠΑ και η Βρετανία χάνουν τον πόλεμο στο Ιράκ, ο Μπους επιχειρεί να κάνει ακόμα μεγαλύτερο το λουτρό αίματος με την αποστολή 21.500 πεζοναυτών στη Βαγδάτη. Δεν είναι μόνο ο πόλεμος στο Ιράκ που μπαίνει σε μια νέα φάση. Το περασμένο καλοκαίρι ήταν η επίθεση του Ισραήλ στο Λίβανο, με τη στήριξη των ΗΠΑ. Είναι η επέκταση, ουσιαστικά, του πολέμου του Μπους στην ίδια την Αφρική με την πρόσφατη εισβολή της Αιθιοπίας στη Σομαλία και τα σχέδια των ΗΠΑ (και του Ισραήλ) για επίθεση στο Ιράν, που απειλούν να ανοίξουν τις πύλες της κολάσεως σ' ολόκληρη την περιοχή.

Η Κύπρος εμπλέκεται, άμεσα ή έμμεσα, στους σχεδιασμούς των Μπους και Μπλερ για τη Μέση Ανατολή. Δεν είναι μόνο οι βρετανικές βάσεις που χρησιμοποιούνται από κοινού με τις ΗΠΑ σαν ορμητήριο στη Μ. Ανατολή. Είναι οι διευκολύνσεις που συνεχίζει η κυβέρνηση να παραχωρεί στις ΗΠΑ και στο Ισραήλ. Η Κύπρος συγκαταλέγεται ανάμεσα στις Ευρωπαϊκές χώρες που ανέχτηκαν τη χρησιμοποίηση των αεροδρομίων (Λάρνακας και Πάφου) για τις παράνομες μυστικές πτήσεις της CIA. Ο «συντονισμός» των κυπριακών αρχών με την Ισραηλινή πολεμική αεροπορία για ασκήσεις σε μια ενδεχόμενη επίθεση στο Ιράν. Είναι η συστηματική χρήση του λιμανιού της Λεμεσού από τα αμερικανικά αεροπλανοφόρα. Είναι ακόμα η πρόσφατη στρατιωτική συμφωνία Κύπρου–Γαλλίας που μετατρέπει το νησί σε αβύθιστο αεροπλανοφόρο.

Το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα κινητοποιείται ενάντια σ' αυτούς τους πολεμικούς σχεδιασμούς. Στις ΗΠΑ 500.000 πλημμύρισαν τους δρόμους της Ουάσιγκτον απαιτώντας από τον Μπους να γυρίσει πίσω ο στρατός κατοχής από το Ιράκ και το Αφγανιστάν. 200.000 ξεχύθηκαν στους δρόμους της ιταλικής πόλης Βιτσέντσα όπου οι ΗΠΑ ζητούν επέκταση των αεροπορικών εγκαταστάσεων της πολεμικής βάσης. Εκατό χιλιάδες διαδήλωσαν στο Λονδίνο στις 24 Φλεβάρη ενάντια στην πολεμοκάπηλη πολιτική του Μπλερ. Η σκυτάλη της ειρήνης έρχεται στις 17 Μάρτη στην Ελλάδα, Τουρκία, Κύπρο και σε δεκάδες άλλες χώρες στον πλανήτη.

Έχουμε τη δύναμη να βάλουμε τέλος στην παρανοϊκή ιμπεριαλιστική εκστρατεία του Μπους και των πρόθυμων συμμάχων του στην Ευρώπη, ενώνοντας την φωνή μας μαζί με την αντίσταση των λαών στην Μέση Ανατολή.

Όλες και όλοι στην Πλατεία Ελευθερίας το Σάββατο 17 Μάρτη, ώρα 11:00 το πρωί, για να διαδηλώσουμε, ενάντια στον πόλεμο και την κατοχή του Ιράκ, του Αφγανιστάν και της Παλαιστίνης, ενάντια στις απειλές επίθεσης στο Ιράν, ενάντια στην διευκολύνσεις που παραχωρεί η κυπριακή κυβέρνηση στις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους.

Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο–Κύπρος

Για επικοινωνία τηλ: 22349959, 99698503, 99625620

email:wd@workersdemocracy.net, www.workersdemocracy.net